

Ediția a treia a
Concursului de Literatură "Agatha Grigorescu Bacovia"
MIZIL - OCTOMBRIE 2009

AGATHA GRIGORESCU
BACOVIA

Dacă am fi puși să comentăm lumea în care trăim, oare ce am spune? Am face referire numai la viața noastră, la beneficiile și neajunsurile ei, la ceea ce ni se întâmplă nouă zilnic?

Am judeca „bunătatea” sau „strâmbăciunea” vremurilor după realizările materiale, după reușitele obținute în afaceri ori după răsplata cu sume cât mai consistente a muncii noastre. Bilanțul zornăitor al averilor noastre ar fi singurul mod de a arăta cine suntem?

Lumina din zilele copilăriei, bucuria sărbătorilor, mirajul zăpezii, căldura duioasă a îmbrățișărilor s-ar pune în balanță? Dar lacrima, zâmbetul sau ceea ce simțim în fața unui cireș înflorit le putem cuantifica, atunci când încercăm să vorbim despre „universul” nostru?

Și atunci când o facem ne gândim și la viața celorlalți? Indiferent de multitudinea realizărilor și reușitelor noastre, putem să avem o viață liniștită, fericită, dacă în jurul nostru cei mai mulți semeni se zbat în fel de fel de căutări, dacă în jurul nostru există suferințe și lacrimi?

- Hei! Dumneata! Da, da... dumneata! Oprește-te puțin!

- Nu pot! Nu pot! Dacă vrei să vorbim, aleargă cu mine!

- Bine, dar să mergi mai încet! Unde alergi așa? De ce nu poți să te oprești?

- Păi nu vezi? Este ziuă!

- Și ce dacă este ziuă? De ce trebuie să alergi în halul ăsta?

- Zgomotul!

- Ce zgomot?

- Zgomotul grijilor mele, la care se mai adaugă acum și mersul copăcel al copiilor și părinților mei care sunt bătrâni. Știi, am doi copii bucălați, bucățică ruptă din mine, frumoși nevoie mare.

- Și cât trebuie să alergi așa?

- Da de unde esti nene, din Lună? Nu m-a întrebat nimeni până acum chestii din astea tâmpite. Eu alerg de când mă știu, uneori mai încet, alteori când zgomotul e mai puternic trebuie să fug cât pot de repede. Până dau de noapte... Atunci mă opresc. E adevărat că zgomotul nu dispare, dar mă pot opri, mă pot apropia chiar de casă. Ei, dar ce puternic a fost zgomotul până am reușit să-mi fac casa. Asurzitor nu alta, de multe ori nici noaptea nu mă mai puteam opri. Dar Dumnezeu m-a ajutat și am reușit! Suntem cu toții

fericiți!

- Și cum, tu alergi așa de-o viață întreagă?

- Da! La noi toată lumea aleargă!

- Și zici că ești fericit?

- Da, sigur că da! Păi avem o casă frumoasă cu trei camere... anul ăsta poate reușim să ne facem și o bucătărie de vară, avem și mașină, suntem sănătoși toți în familie...

Încercam în timp ce-mi vorbea și mergeam alături, să-i privesc fața, ochii... O singură expresie a feței, un singur fel de a privi în această continuă alergare. La fel și în zilele următoare în care l-am însoțit.

Seara când ne oprea întunericul, uluit de spectacolul la care asistam, mă retrăgeam într-un colț cu lumină și scriam despre nedreptatea la care era supus Omul. Cu înțelegere, duioșie și chiar milă, scriam. Îmi scriam pe ochi, pe frunte, pe obraji, apoi pe mâini, pe degete. Pe piept, în partea stângă, îmi desenasem un zâmbet uriaș, iar în jurul lui o creangă înflorită de cireș, un răsărit, o pasăre în zbor și un val de mare. Speram ca a doua zi să vadă toate astea și să se oprească...

Ca și cum nimic nu se schimbă, el alerga cu aceeași expresie a feței, cu aceeași privire. Au fost apoi o ploaie de vară și un curcubeu... Am alergat prin munți, am trecut prin râuri, am întâlnit ochi înlăcrimați, copii desculți... Pentru Om nu exista însă decât această singură și eternă alergare.

Într-un târziu a nins, totul devenind imaculat și înfinit de alb. Atunci m-am repezit și i-am introdus în urechi degetele mâinilor mele, scrise cu înțelegerea, duioșia și mila din mine, în colțurile de lumină. Minune: s-a oprit din mers, s-a rotit de câteva ori sorbind priveliștea albă și s-a repezit cu mâinile în zăpadă, răscolind-o, încercând s-o arunce spre ninsoarea din cer. Un zâmbet adevărat îi inundă fața, care emana acum lumină. Se apropie apoi de mine și începu să-mi studieze ochii, obraji... Când a văzut zâmbetul din partea stângă a început să râdă și m-a strâns cu putere la piept.

Apoi m-a întrebat despre creanga înflorită de cireș, despre răsărit, despre pasărea în zbor și valul de mare. I-am povestit tot ce nu știa, l-am învățat să citească și să caute singur colțuri de lumină, pentru a putea chiar să-și scrie, cu înțelegere, duioșie și milă, pe față, pe piept, pe mâini... După ce a ascultat a plecat, nerăbdător să caute ceea ce învățase.

Eu m-am întors la prietenii mei, le-am povestit și am hotărât împreună să alergăm alături de ceilalți Oameni și, cu înțelegerea, duioșia și chiar mila din noi, să-i oprim din eterna alergare, să le arătăm floarea de cireș, răsăritul, pasărea în zbor, valul de mare și să-i învățăm să zâmbească...

Așa s-au născut, în niște zile de toamnă, Cenaclul Literar Agatha Grigorescu Bacovia, publicația Fereastră, acest concurs de creație literară și această zi în care avem privilegiul să vorbim despre viață și despre lumea în care trăim.

Emil Proșcan

primarul orașului Mizil,
membru al Cenaclului Agatha Grigorescu Bacovia

Adrian Păunescu

(Președinte de onoare al celei de a treia ediții a Concursului Național de Literatură "Agatha Grigorescu Bacovia")

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim,
Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ați auzit și mi-ați răspuns
Că-i o problemă foarte grea.

Și-am fost ridicol stăruind
Și-am încercat să vă mai spun
Și voi m-ați învinovățit
Și m-ați considerat nebun.

Și eu v-am zis că nu e timp,
Că suntem niște pasageri,
Și voi ați construit minciuni,
Mai multe astăzi decât ieri.

Și-acum de ce vă bucurați
De arta celor ce-au murit,
Când voi i-ați condamnat pe ei
La trai pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut,
S-o dăm artiștilor pribegi,
Și jaful vostru mi-a răspuns
Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor
Și v-ați putea și voi mândri
Că dați o casă celor morți,
Deși ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns și ipocrit,
Artiștii au ajuns pământ,
E gata casa vieții lor,
Dar locatarii nu mai sunt

Participanți la concurs

George CHIRIAC

Băcăuanul *George Chiriac* demonstrează, la 18 ani, o maturitate poetică deosebită anunțându-se drept unul din liderii generației sale literare.

imagini

în mintea copilului imagini: un lup
pe nume octavian
care-și
asculte colții de
marginea topoganului
o mânăuță intră în țeava revolverului
ca într-o biserică
astea sunt electroșocuri spune miruna
e ca un monstru captiv într-un difuzor
un ghemotoc uriaș de blană
care plutește ușor deasupra
planorului vai ce conopidă
frumoasă marchizul e

un om fericit și iarba e verde ca-n
zilele bune
fără să-și dea seama
linge praful de pușcă
de pe glonț
locul rămas liber e copilul tăiat în două

pilde biblice

miruna poveștește ca într-o
pildă biblică degetele de
copil se vor uni și vor forma o mătură
uriașă femeile

vor pedala prin noapte cu
ochi strălucitori

nimeni nu știe de
ce se grăbesc atât de tare
nimic din ce poate fi adevărat nu
este adevărat
sunt

o pisică domestică răspunde *miru*
ochii meu mușcă cele 250 de oscioare

și cum reușești

mă ghemuiesc în autobuzul-dovlecel și
zbor deasupra europeii

degețica reloaded

stau ghemuit în liniștea
asta ca într-o
bilă de
metal care vă face
zob bună

dimineața creierul meu
mișcă corpul
împuțit al lui dexter și acesta
parcă e viu și bun

pentru o invenție bună dimineața sunt
eu fetița urâtă care strivește roșiile
în pumni ca în filmele
matrix apoi mă arunc în marea
neagră de pe balustradă liniștea

asta fuge din mine și se
lipește cu ghearele de cabina
telefonică bună

dimineața sunt eu omulețul
care vă lovește cu ciocanul peste
degete apoi miriapodul

își face veacul printre ciuperci mușcă
mai tare liniștea asta sapă
tuneluri în pielea mea
care acoperă

casele și bună sunt
eu monstrul care vă
linge creierul e vremea să luăm copii în
dinți și să
fugim în țările

calde sunt eu degețica reloaded
stau ghemuită în
noaptea asta
și vă fac zob

poem aiurea

noaptea zăngăne sticlele de cola câțiva
iepuri apar
din gura de
canalizare dinții

le ies ușor din alveole scheletul
de diamant îmi spune să mestec
sîngele congelat apoi
bucățele mici mi
se tolesc de gingii în
urma mea 2

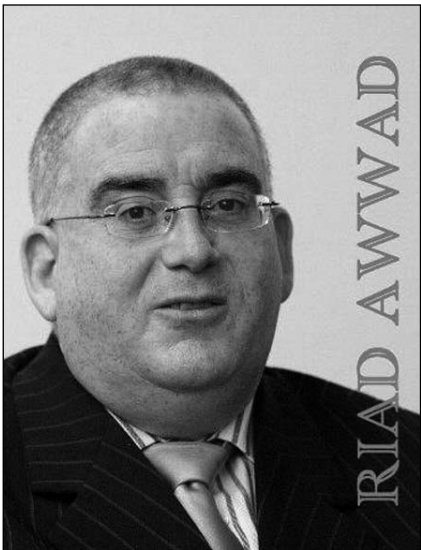
monștrii sapă
un tunel imaginea asta o inhalez și
o tot inhalez trecerea
va fi făcută mai repede
gîndurile mele devin gîndurile
tale îmi spuneai nenorocire mică ce ești
un gîndac

albastru își înfinge
antena în cefalotorace ies lichide
cărora nu le știu denumirea
mă opresc pentru 5 secunde nu
se mai rostogolește nimic
pe scările rulante nici bila de bowling
nici pepenele
nici nu se
aude pantoful cu care zdrobeai
inima pînă o făceai plată
și sîngele țîșnea
foarte negru și unsuros
psihopatul ridică moneda
de pe asfalt lucește
o inspectează o verifică
cu dinții apoi o pune la loc rîde

zgomotos mă gîndesc
păpușile matrioșka sunt blînde
și umplute cu sînge tîrăsc după ele
frica și întunericul
pe șina spinării apare o pată acesta
este adevăratul autobuz al morții

îmi tot repetai
ceea ce
văd eu e că iepurele
a trecut prin autobuz
ceea ce vezi tu
e că iepurele s-a izbit de autobuz

MEMBRI JURIULUI

Riad Awwad, președintele juriului nostru, mărturisea într-un interviu acordat *Mariei - Diana Popescu*, pentru revista **Agero**: „*Tatăl meu a fost printre primii poeți arabi care au scris poezie modernă, occidentală, nu prea bine văzută la momentul respectiv în zona noastră, fapt ce l-a determinat să se apropie de limba franceză foarte mult. Acest fapt l-a apropiat de poezii și scriitorii români, unii devenindu-i foarte buni prieteni: Alexandru Andruțoiu, Nichita Stănescu, Mihai Ursachi, Nina Casian, Adrian Păunescu, Ana Blandiana, Elena Mălăncioiu, Dumitru Radu Popescu, Horia Zilieru, Geo Bogza și alții.*

Am avut ocazia să întâlnesc acest buchet ales de poeți români în numeroase ocazii, și sincer recunosc că am amintiri frumoase cînd mă gîndesc la ei.

Emil Proșcan

La drumul mare
(fragment)

Am mers mult!
Uneori repede,
alteori încet... La început mergeam ziua, dar m-am împiedicat de câteva ori și de atunci zilele aveau nevoie de nopți.

Așa am descoperit liniștea, singurătatea... Era oarecum plăcut, dar prea multa liniște juca prea serios șotron cu mine. Și-mi era frică de eternitate. Nu aveam de ales, trebuia să merg. Să merg.

La drumul mare. Am mers destul de mult la drumul mare.

Cu toți cei pe care îi credeam ca mine, ca un fluviu am mers, toți, dirijați parcă de o forță, ne buluceam pe acea fâșie nevăzută, infinită.

Cât o viață fără rost. Cât tot timpul. Mergeam... Ne împiedicam, ne poticneam, ne nehotăram, ne plîngeam, ne zbuciumam. Dar mergeam. La drumul mare. Fără să ni se spună. Fără nici o comandă.

Numai la drumul mare...

Andreea Bănică

Andreea-Gabriela Bănică notează, în scurtul său C.V.: „În prezent studentă în anul I la Medicină, cu speranța că voi salva lumea, voi găsi leacul pentru cancer sau voi aduce nemurirea. Activitatea literară este neglijabilă, aceasta fiind prima lucrare prezentată într-un concurs de „specialitate”.

Nu se putea spune mai mult despre speranță, în atât de puține cuvinte.

Săptămâna 52

(FRAGMENT)

Cei doi frați au ajuns la clinică într-un taxi. Acolo au aflat că, printr-o inspirație economică de invidiat, serviciul de pompe funebre funcționa la doar câțiva pași mai jos, pe aceeași stradă. Pedro a fost singurul care a cercetat cadavrul, adoptând înfățișarea academică. Ochii își pierduseră scîlpirea de mai devreme. Manu îl privea numai pe el și își putu da seama că nu trăda nimic din ce avea pe suflet. Dacă nu cumva era și el la fel de puțin „impresionat” ca și ea. Deja nu mai simțea nimic legat de principiul „mama e mamă”, parcă dăduse timpul înapoi și se vedea la înmormântarea unchiului, unde nu înțelegea de ce toată lumea plângea sau avea colțurile gurii în dreptul genunchilor.

Medicul le-a recomandat incinerarea, metodă pe care și Pedro o socotea cea mai potrivită. Cât au așteptat crematoriul să-și facă treaba – și aveau de așteptat douăzeci și patru de ore – au hotărât să lase baltă romantismul înmormântării la Hamaróy. Nici unul nu avea chef să piardă alte două zile cu pretextul acela odios.

Oslo era un oraș interesant, însă, fiind iarnă, niciodată nu se trezea complet, iar ziua plutea într-o lumină crepusculară care îi făcea să se simtă ca niște legume. Cenușa avea să rămână la Manu.

Hamaróy oricum n-ar fi însemnat nimic pentru mama lor. Și nici Baltimore.

Programați să revină în următoarea zi, au plecat de la spital și au căutat un hotel decent. L-au găsit după nici 10 minute de investigații. Camera era mobilată cam sărăcăcios, iar baia putea fi îmbunătățită în multe privințe, însă nu fusese scump și n-aveau de stat decât o noapte. Erau amândoi oboșiți și agasați de vremea neobișnuită, așa că abia așteptau să se întindă sub pilote și să sară peste câteva ore.

Manu s-a trezit prima. Abia trecuse de patru, iar bezna din exteriorul ferestrelor părea că se adâncise. Își amintise de balul de sfârșit de an de la spital. Primul impuls a fost să nu meargă. Apoi a început să se răzgândească, și venise momentul întoarcerii la 180 de grade. Avea să-și cumpere prima rochie care i se potrivea și să se simtă bine la intrarea în noul ciclu. Pedro deschise și el ochii.

- Tu de ce nu dormi?

Întrebarea a venit ca o rostogolire de sunete născute în pernă.

- Mă gândesc la rochia pe care să o port la sfârșitul anului.

Pedro o privi preocupat și totodată surprins.

- Parcă nu erau genul tău de distracție, petrecerile.

- Nici nu sunt. Lume multă, se bea mult, se vorbește mult, se dansează mult, se stă până în zori și se bolește două zile.

Bărbatul o studie contrariat.

- Dar n-am chef să stau acasă într-o cochilie, să dovedesc altă sticlă de Martini sau să văd tot soiul de filme pe care le pot vedea în orice altă seară. Am chef să mă îmbrac elegant, să-mi aranjez părul, să primesc complimente și să mă fâțâi cu un pahar de șampanie în mână. M-am saturat să tot stau cu mine, cred că e timpul să cunosc și pe altcineva.

- Ce-i cu tine? Ești cam acră.

Manu izbucni în râs.

- Da, nu-i așa?

Se opri brusc.

- Ai auzit?!

- Ce s-aud?

- Sssst!!

Într-adevăr, se auzea un foșnet. Și-au aprins veiozele. Punga în care țineau resturile biscuiților consumați de-a lungul zilei parcă prinsese viață. O mogâldeață de vreo două degete se mișca în stânga și în dreapta, la intervale bine stabilite. Deodată, ieși din pungă. Două urechi perfect rotunde și ciulite spre ei le-au făcut cunoștință cu creatura invadatoare: una bucată (pentru moment) șoricel hămesit.

- Hotel „decent”, nu?!

- Tu ai fost cu ideea! Fă ceva!

- Lasă animalul să trăiască! Oricum, dacă mă ridic de-aici o să se sperie și o să se bage înapoi în vreo gaură și-o să se întoarcă atunci când adormim la loc.

- Și ce propui să facem între timp?! Îi oferim politicos caș-caval, delicatese?!

- Îl lăsăm să se sature, după care o să plece fericit.

- Chirurg fiind, te credeam mai dur!

- Sunt!... Dar n-am costumul antibacterian.

A doua zi au improvisat micul-dejun într-o brutărie și s-au mai învârtit prin oraș până când a venit momentul să se întoarcă la crematoriu. Pedro a aflat numărul de telefon al aeroportului și l-au folosit ca să întrebe de zborurile din acea zi. Ba chiar și-au rezervat bilete pentru cursa de la ora 18³⁹ spre San Sebastián și respectiv pentru cea programată să decoleze jumătate de oră mai târziu și să ajungă în Baltimore. Clinica avea să-i primească începând cu ora 14, așa că s-au hotărât să intre într-un restaurant de pe malul lacului Bogstadvannet pentru masa de prânz (spera Pedro, ceva mai substanțială decât precedenta). Lacul oferea o priveliște „minunată”, „absolut fantastică”, după spusele chelnerilor, și chiar vorbiseră serios. Manu și Pedro au fost impresionați de schimbarea peisajului. De-afară, influențați de aerul rece și de cerul dușmănos, aveau senzația că Bogstadvannet constituia un decor morbid, desprins din momentele tensionate ale filmelor de groază. Înăuntru însă, cu un pahar de glögg încălzindu-le simțurile, au realizat că peisajul era într-adevăr fascinant și melancolic. De fapt, aproape enervant de melancolic. Cu greu s-au despărțit de acel loc făcut parcă special pentru doi frați care nu s-au mai văzut câțiva ani buni.

După ce au primit bolul cu cenușă de la o asistentă corpulentă, Manu l-a sigilat și l-a depozitat cu grijă între hainele groase din bagaj. Au epuizat aproape două ore plimbându-se pe străzile vechi ale capitalei, minunându-se de arhitectura riguroasă a fațadelor și încercând din răsuputeri să citească numele străzilor. Distracția le fu întreruptă de ticăitul responsabil al ceasului. Venise timpul să se îndrepte către aeroport. În taxi, după o tăcere aparent confortabilă, Pedro și-a făcut publice ideile:

- Știi, acasă... în State vreau să spun... mă văd cu fata asta... Lindsay.

- Sună a nume de blondă. Replica seacă și îmbibată de dezgust a surorii îi topi pe dată elanul suficient de șovăielnic.

- Iartă-mă, n-am vrut să fiu rea. Dar chiar sună a nume de blondă.

- Este. Și cred că o să se

mute cu mine.

- Crezi? Și ce te face să crezi asta?

- Păi... stă din ce în ce mai mult acolo și are și vreo câteva haine... Mă rog, și periuța de dinți...

- Sper că are una și la ea acasă!

- N-am simțit până acum că n-ar avea... dar Pedro se încruntă și reflectă serios la acest aspect. Părea să fi rămas pe gânduri, iar Manu aștepta cu nerăbdare continuarea. Presimțea că mai urma ceva.

- Dar asta e bine, nu? Adică... ții la ea și vă petreceți cea mai mare parte a timpului liber împreună... ar fi o consecință logică.

- Da. Dar eu nu vreau să... Vezi tu, doar țin la ea. N-o iubesc. Nu știu cum vine asta. Poate o iubesc. Dar credeam că sentimentul ăsta e mai profund, mai... cum să-ți spun? Când vin spre casă nu mă gândesc la ea, nu-mi vine să merg mai repede ca să ajung și să o îmbrățișez, să-i spun c-o iubesc, să-mi imaginez emoționat scena, să-mi doresc să plec din sala de operații pentru simplul fapt că mi s-a făcut dor de ea... Nu știu. Poate sunt eu căzut în cap.

Deschise gura să mai adauge ceva, profitând de uimirea Manuelei, însă a intervenit șoferul spunându-i într-o spaniolă puțin afectată de lipsa exercițiului că a citit prea multe cărți de dragoste, dar și că, teoretic, avea dreptate, însă era posibil să nu se întâlnească în vecii vecilor cu acel sentiment complex și „momentan utopic”. Replica n-a avut darul de a-l încuraja, iar tot ce a putut scoate de la sora sa mai mare (și dornică să schimbe subiectul) a fost un „subscriu!” grăbit și convins.

- Mulțumesc.

Liniștea ce a urmat până la aeroport a valorat 50 de coroane. Manu îi dădu de înțeles că îl ascultase, dar că nu-l putea sfătui în vreun fel. Trebuia să-și asculte inima. Sau mintea. Sau ce-și asculta el de obicei în momentele de răspântie.

Au luat un ceai fierbinte la masa care le-a servit drept suport la „regăsire”.

- Manu, tu... te descurci?

Ochii i se făcuseră arzători. Nu putea să-l mintă.

- Așa și-așa. Habar n-am. Probabil o să fiu bine cândva.

- Dacă ai nevoie, sună-mă. Nu știu ce minuni pot face prin telefon, dar o să încerc. Da?

Ceaiul i-a fript vârful limbii.

- Mulțumesc.

Nu a fost o despărțire lacrimogenă. Au făcut schimb de adrese de tot felul, numere de telefoane mobile, urări de bine.

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

Săptămâna 52

Îmbrățișarea de final a fost cea înduioșătoare. Apoi Manu a ajuns din nou în avion, din nou privind printr-o fereastră rotundă un oraș căptușit de abur, din nou gândindu-se la schimbare. Dar cu ochii ceva mai veseli. Și stomacul mai puțin revoluționar.

*

Manu n-ar fi avut timp să își caute o rochie nouă. A ales-o din garderob pe cea în care se simțea cel mai bine. Nu trebuia să se ocupe foarte amănunțit de ținută, mai avea să potrivească pantofii și poșeta și putea să se culce liniștită. Avionul întâmpi-nase o mică dificultate la aterizare și au rămas în aer vreo câteva zeci de minute în plus, iar întoarcerea de la aeroport cu un taximetrist ordinar o epuizase complet.

Nici măcar nu-și desfăcu bagajele. Abia a doua zi își aduse aminte de cenușa maicășii și s-a întrebat dacă fusese „ortodox” să o țină sufocată toată noaptea, prin-tre pulovere. Remușcările i-au dispărut du-pă probarea rochiei. Încă îi venea bine. Nu o mai purtase de când Alberto își afișase picturile pe la o galerie și avusese loc o mică recepție în cinstea aceluia eveniment. De fapt, atunci îl văzuse ultima dată. Idiotul a încurcat heroina cu zahărul pudră după ce a aflat că reușise să-și vândă toate tablourile.

Da, suporta bine și pantofii... era mulțumită. Urna cu rămășițele carbonizate ale mamei o privea reprobabil în oglindă, de pe raftul din spate.

S-a dezbrăcat de rochie și și-a tras o pereche de pantaloni și un pulover din geamantanul încă incomplet despachetat. Cu vasul sub braț a pornit hotărâtă spre fa-leză. „Ți-o fac eu, mamă”.

S-a oprit aproape de acvariu. A constatat clătinând din cap starea vremii, direcția vântului și înălțimea periculoasă a valurilor. Cu pași calculați, a depășit clădirea cu pești și s-a postat într-un loc stâncos, unde amenințarea apei era suficient de departe iar briza agresivă nu îi sufla în față. Desfăcu capacul recipientului și îl întoarse rapid cu fundul în sus. Conținutul fu împrăștiat ca fluturașii meniți să culeagă date despre tornade din filmul ăla cu nume de înghețată în care a apărut și Helen Hunt. De fapt, în care a apărut numai Helen Hunt (ironia soartei, era protagonista!).

Maică-sa dispăruse printre valuri, cu ajutorul vântului care îi spulberase toate urmele. „Nu mai rămâne nimic din noi. Doar amintirea. Dacă îi mai pasă cuiva”.

Era înțepenită lângă balustradă cu o urnă goală în mână. Sparse urna, adună cioburile mari și le aruncă în primul coș de gunoi. Apoi, cu mâinile în buzunare, privi ceasul cu termometru din intersecție și socoti că venise momentul să se ocupe de casă și de apariția din seara ce o aștepta după colț.

Becheru Eglantina Mădălina

Elevă a Colegiului National „Tudor Vladimirescu” - Târgu Jiu, specializarea filologie, Eglantina-Mădălina Becheru scrie o proză plină de farmec și sensibilitate.

Valoarea tinerei autoare este demonstrată de premiile și diplomele obținute în urma activităților sale culturale (Marele Premiu la Concursul de Jurnalism „Generatia Domino”; Diplomă de merit pentru participarea la concursul de publicistica, eseistica și creație literară „Octavian Paler”; Premiul I la concursul de pictură „Marea Unire”; Premiul al II-lea la Concursul „Psihologia Varstelor”, editia a șaptea; Premiul pentru cel mai bun musical la festivalul de teatru „Jos Palaria”; Premiul al II-lea la Concursul National de Creație Literară „Nicolae Labis” etc.), dar și de o abordare temeinică a formării sale ca intelectual: cunoașterea limbilor franceză, italiană, spaniolă și implicarea în proiecte (membru al Membră a „Parlamentului European al Tinerilor”; redactor sef al revistei „Jiul”; membra a trupei de teatru „Infinit” ș.a.m.d.)

INEFABIL

Tic... tac... Odată obișnuiam să număr secunde... acum m-am obișnuit să număr infinitul...

Totul era rece... fotografia pe care o ținam cu degetele înghețate trezea în mine regretul de a fi trecut pe lângă atâtea clipe, fără să le privesc măcar. Nu e nimic, mă voi schimba. Frigul se făcea din ce în ce mai simțit, iar fotoliul se mărea doar pentru a-mi simți vulnerabilitatea în fața serii. Priveam aceeași privire de câteva ore... copil ce ești, nu te-ai schimbat deloc. Pereții albi și goi se dezbrăcau de var țișând de chinuri dure și lăcrimând în șoapte: Privește-te!

- Sunt doar iluzii... spuneam în timp ce ridicam albumul de pe masă pentru a-l ascunde din nou în dulapul ce zăcea ticsit de amintiri, lângă fereastra pe care pătrundeau ultimele raze ale soarelui. Am aruncat o ultimă privire pe strada care răsufla ușurată, pansându-și cicatricele îndurerate de atâția pași înceți, grăbiți, pierduți.

Ceasul din mahon pe care îl cum-părasem în urmă cu trei ani dintr-un boutique cu obiecte de colecție, îmi părea obosit și el, secunde trecând alene, dându-și ultima suflare pentru a mișca secundarul... tic... tac.

Oglinda mă înfățișa tânăr, cu trăsături fine, bine conturate și îmi reamintea discret: să nu întârzii, ea te așteaptă la opt! Leșeam de câteva zile cu o balerină care mă invitase la unul dintre spectacolele ei. Mi-a spus să nu întârzii.

Am intrat în baie și totul părea bizar, nu mai recunoșteam nimic, nu mă mai recunoșteam. Simțeam un vid în suflet și în minte, în timp ce apa mă clătea de toate bacteriile conștiinței. Nu știu cum, dar auzeam mereu bătăile ceasului. Dușul își împrăstia stropii în ritmul timpului. Devenea o obsesie: să nu întârzii!

Din nou m-am privit în oglindă. Arătam bine, dar era ceva ce nu mă lăsa să fiu eu. Era teama, dar teama de ce?

Am stins lumina și am deschis ușa, rămânând o clipă pe loc căci simțeam cum în spațele meu totul se modifică. Dar, dintr-un sentiment de lașitate, am strâns cheile în pumnul ce mi se părea lipsit de forță, poate pentru că preferam să cred că lucrurile rămâneau așa cum le știam.

Ieșind din apartament mi-am dat seama că totul se schimbase, dar nu știam când. Când? Oare atât de orb am trecut pe lângă toate fără să remarc nici o schimbare? Imobilul tot era altul, ușa pe care tocmai o închiseseam dispăruse, lăsând în urma ei o inscripție ștearsă: Ai întârziat!

Era un vis, trebuia să fie un vis. Coridorul din fața mea era îngrozitor de rece, inundat de lumina palidă a câtorva becuri. Îmi priveam mâinile lipsite de viață, de căldură, de seva tinereții. Mergeam pierdut și observam că, din loc în loc, câte o ușă numerotată era deschisă. Înăuntru erau o chiuvetă și un closet de faianță sau o boxă cu mături murdare, teuri cu cârpe împuțite și cutii de sodă. Era un vis, trebuia să fie un vis!

Continuam să merg grăbit și apăsât, ciupindu-mă de picior pentru a simți durerea realității. Ce este realitatea? Doar un fantastic comun, iar când acest fantastic își arată și celelalte fețe, ne speriem și negăm ceea ce vedem, muritori lași ce suntem! Îmi auzeam pașii, iar acest lucru mă liniștea, căci nu eram doar singur, eram singur cu mine.

Pereții gri de timp, mizerie și răcoare emanau un puternic miros de mucegai, în timp ce nenumărate uși se deschideau atunci când mă apropiam de ele. Dormitoare vechi, demult părăsite, săli imense, goale cu geamurile murdare și sparte prin care sufla vântul.

Am început să alerg pe holurile lungi și pe scările de marmură ce păreau interminabile, unind zeci de etaje. Alergam, alergam, alergam... timpul nu mai curge. Doamne, ce-i clădirea asta? Unde sunt? Devenisem sclavul friicii și rădăcinile sufletului meu absorbeau seva existenței arătându-mi ceea ce refuzam să înțeleg. Umanitatea e superficială. Crede în anumite lucruri doar pentru că trebuie să creadă, fără să se întrebe dacă într-adevăr există. Atunci am început pentru prima oară să mă gândesc la Eden și Erebus, la veridicitatea existenței lor, dar mi-am dat seama că enigma vieții nu e de fapt asta. Nu e vorba dacă există sau nu Dumnezeu, ci dacă noi existăm?

NU, nu era un vis ceea ce mi se întâmpla... Când am acceptat acest lucru, obosisem deja să mai sper. Fantasticul se transformase în realitatea mea. Și am mers așa ore în șir... Până când am găsit ieșirea. Erau două uși imense cu geamuri opaline ce deschideau calea spre o sală impozantă... Trebuie să fi fost un palat...și ce mai palat! Dar era pustiu. Mă întrebam cine locuise acolo?

Am deschis ușile ce au produs un scârțait atât de puternic de parcă toată lumea l-ar fi putut auzi. Am ieșit afară unde, bizar, nu era nimic, nimic, doar vid... frig și întuneric. O lacrimă mi s-a prelins pe obrazul înghețat și m-am întors în palat, nu înainte de a citi afișul lipit pe una dintre uși: „**Raiul este închis temporar. Dumnezeu a coborât pe Pământ...**”

PARTICIPANȚI LA CONCURS

Ecaterina BARGAN

*Studentă la „Colegiul Național de Comerț al ASEM, din Chișinău, **Ecaterina Bargan** are, pe lângă talent, o sensibilitate dramatică, ce risipește - peste tăceri - magma incendiară a poeziei.*

tăcerea rezistă

intuim golul
subterane cu peștișori aurii printre pescarii
care, așa cum le-a fost visul au stat
cu fața la soare o lună întreagă sub apă.
record mondial și fără noimă, fără sens,
fără nimic... șapte bărci pierdute șapte cireși
în fundul grădinii șapte lemne tăiate vara
pentru focul de iarnă pe care
nu mai reușești să îl faci. la naiba!
la fără șapte minute bate miezul nopții
ceasul ăla cu pendul, care atinge moartea!
de șapte ori urlă cîinele. nu sunt superstițioasă
dar simțurile mele nu înșală. știu că
dimineața cineva nu se va trezi
mai devreme decît restul lumii.
nu îmi voi mai vedea bunicul
tăind capul cocoșuluicînd noi copiii
ne ascundeam întotdeauna lăsînd crăpături
între degete. eram mici în vișinul înalt
și mîncam fructe proaspăt coapte
găsind inexplicabil mirosul de plăcinte
cu vișină din curtea vecină,
cînd ceea ce înfulecam noi erau crudități
cu sîmburi. mai era și frica de înălțime.
acum s-au uscat copacii fructele și oamenii
dar au mai rămas lemne tăiate fără stăpîn
și cîinele sărmanul urlînd într-o ogradă străină
sărînd bucuros cînd venim noi în vizită.
tot la bunici venim cînd ne adunăm în vacanțe.
pînă și nistrul bunicului am ajuns
să îl pronunțăm cu un sens diferit.

ei își beau cafeaua mai departe

ai sperat de prea multe ori lucruri imposibile
ca acum să mai aștepți ceva.

străinii văd în tine
un exemplu clasic al omului nefericit.

îți e frică să răsfoiești caiete mai vechi
cu gînduri de pe timpul în care îți erai
străin ție însuși, pe cînd găseai tangențe
de o precizie excepțională
între literatura pe care o citeai
și viața trăită la momentul respective.
pe cînd viața ta părea un film
în care, la final,
regizorul a luat-o razna,
nu tu.
simțeau răsufierea umbrelor străine,
care te sufocau.
umbre care trezeau în tine
curajul.

curajul la care atîta lume are alergie.
curajul de a fi liber în ochii unora
este echivalentul curajului de a fi prost.

observai detaliile mai aproape
decît un arhitect profesionist
cu obligația de a face schița Las Vegas-ului,
de undeva deasupra,
cu perspectivele de rigoare.

era o perioadă de revelații mult prea bruște.

ai încercat să schimbi lumea ta.
lipsa oricărei reacții
te făcea să-ți simți inutilitatea.
renunțarea de a mai asista la acel purgatoriu
te-a făcut să înțelegi circumstanțele
mediocre în care supraviețuiești.

(afară burează ca după arșiță
afară burează ca înainte de arșiță
noi ne grăbim noi fugim de ploaia
după care atîta vom tînji mai tîrziu)

nu îți e frică de ziua în care cineva
privindu-te în ochi îți va citi tristețea.
ți-e frică de ziua în care cineva,
uitîndu-se în ochii tăi, o va înțelege.

cînd urc scările

cînd urc scările
mă gîndesc întotdeauna la viitorul meu,
la perspectiva că nu știu niciodată ce să aștept
după cea din urmă scară.
acolo se vede cel mai clar toată realitatea,
așa, scîrboasă cum e.
gălbenușul de ou, nefiert pînă la capăt,
pe care îl înghiți cu forța, fără apă,
doar ca să îți potolești foamea existențială.
simt coate străine și degete mici
la mine în spate, palmele miros a rugină.
ce știți voi despre viață,
colegii mei, prietenii mei, oamenii mei...
voi credeți că viața este MCDONALD'S
și coca cola și cluburi de noapte cu absențe
garantate pentru luni?
certificate falsificate la medic?
cocs în buzunar și cosmosul de după?
banul e mai la putere decît cinstea!
stimați domni, stimate doamne,
acesta este adevărul în care suntem impuși
să trăim - un gălbenuș grețos
devenit soarele de dimineață -
iar la capătul scărilor
beznă!

pregătește-ți și tu hainele negre

e ciudat cum oamenii găsesc mereu alte
explicații pentru adevărurile cele mai simple.

suntem blestemați să ne naștem pe rînd,
și tot așa să murim,
unul după altul.

îngropăm bunicii prea devreme
și totodată mult prea tîrziu.

ne plimbăm prin suflete străine
ca prin secțiunile frigorifice de carne
de la metro.
așa mă ghemuiesc în mine,

în singurătatea mea
tremur.

și nu se găsește nimeni să-mi spună:
trezește-te copile de pe bancheta din spate,
că am ajuns, suntem acasă.
și nu se găsește nimeni să mă pocneasă
în frunte cînd sunt gata de plîns
și să-mi zică:
mergi, că te-așteaptă bunicii după poartă.

album incolor

Mergem târîș prin zile ca șopârlele
în nopți fără de apă, mergem prin sălbăticia
gemetelor repetate-n ferestrele sparte.
Scrumiera de lemn în formă de vultur
servește doar ca suport unei icoane.
În urmă atâtea fețe frumoase de beția atingerii
și fericitul vis dimineața secăt,
fericitul vis din care vom sorbi
îndreptându-ne orbește altundeva.
Dezastrul e parcă mai tânăr decît
scrisoarea cu rînduri șterse.
Acolo, pe schele, hulubii nu erau mai albi
ca pescărușii plagiați de o copilă
de la dascălul mamei.
O pictură doar cu dimineți uscate.
Un mormînt deasupra căruia
câțiva băiețandri musculoși în cămăși maro
citeau Shakespeare
sub lumina lămpii din hîrtii împăturate
și desfăcute cu grijă.
Lipsim, dar nu uităm câte priviri
ne mai rămîn de împlînzit, nici nu știm
care cîntec ne adoarme, n-avem habar
ce amprentă ne colecționează remușcările
mai vii. Degeaba credem în ploile de vară
cînd cîinii vagabonzi stau lanț
iar noi încă purtăm în buzunare
mulțumirile
laolaltă cu ticăloșeniile prietenilor,
mizeriile din adevărurile ce ne aparțin

am gustat o păpădie

Am gustat o rădăcină de păpădie
mai amară decît celelalte păpădii.
Am văzut fluturi pe jumătate frumoși.
Păstrau putredul vieții
deasupra crengilor înfrunzite.
Eram pe trunchiurile noastre apropiate,
știam de căluții de lemn,
de foile de papirus
scrise fără analiză grafologică
primăvara, la gura sobei gri.
Îmblânzeam fumul, focul, culoarea,
dar mai ales
îmblânzeam
poarta nesuferită care te-a zgâriat
pe frunte.

Am gustat frumusețea surzând în ferestre
de păpădii.

Moștenirea

Iată câteva rânduri din CV-ul **Lilianeî Sime**: „Mai bine de 12 ani am muncit în presa locală și centrală, sărind cu repeziciune treptele de la reporter la redactor, redactor-șef și de la cotidian la săptămânal (...)

Pentru scurt timp m-am prefăcut că sunt scenarist, schițând, din creion firește, scenariile unei emisiuni cu tentă socială (Povești de viață - B1 TV).

Cea mai drăguță și flatantă frază care s-a spus despre mine: „Cea mai scriitoare dintre jurnaliști și cea mai jurnalistă dintre scriitori” îi aparține profesorului și scriitorului bihorean Florin Ardelean.

S-a trezit în trenul cu banchete din mușama soioasă. În fața ei un om în vârstă își scormonea prin bagajele din care emana un puternic iz de usturoi sau de salam de proastă calitate. Melanjul dintre mirosul stătut de tren și cel de salam îi provoacă un recul de greață. Alături pe banchetă, o tanti slăbănoagă, cu un ruj de un roșu ascuțit o împunge cu privirea. Ce caută aici? Și-a amintit că s-a trezit de dimineață și s-a uitat în oglindă.

Doi ochi străini o priveau din sticla pătată de picături de apă. E obosită, probabil. Stresată. Va pleca la Bologa, să se liniștească. În casa răcoroasă din pământ bătut și în livada de pruni de pe deal. Of, dar cum să plece acum când are cursuri la facultate? Dă-le naibii de cursuri. Mai importantă e liniștea ei! Constată surprinsă că și-a pus doar o sacoșă mică din material colorat. O deschide și zărește câteva cutii de Diazepam. Doamne ferește! De ce și-a pus Diazepam? A! Poate o ajută să uite, să surmonteze stresul. Auzi, „să surmonteze”. Nu-i plac cuvintele astea cu gust metalic. Îi plac alea dulci, îmbietoare, alea folosite de mătușa din Bologa. Mătușa nu spune „sunt nervoasă”. E prea sec. Spune: „sunt firetică”. Nu spune „mă gândesc”. Spune „sămălesc”.

Surăde. Stațiile gonesc una după alta. Peisajul e răpitor. Îl știe de când era o copilă dar parcă-l vede prima oară. O îmbată râul ăsta zbanghiu, salivând peste pietre. Parcă-i vorbește, parcă o cheamă. Și brazi îi sunt dragi. Întredeschide fereastra, să o bată pe frunte umezeala pădurii. Trenul s-a oprit cu un pu-făit scurt. Ce-ar fi dacă ar coborî aici?! Să se plimbe prin pădure, să stea pe malul râului, să viseze, să uite...

Până să-și ducă gândul la capăt s-a trezit singură pe pietrele de lângă linia ferată. De la fereastra vagonului o privește încruntată tanti cu rujul țipător. O pufnește risul. Ce mai cucoană! Încotro să o ia? Spre malul apei. Stă turcește pe o mică insuliță de nisip. Pustiu în jur. De undeva ră sare un câțel lățos. Se așează lângă ea. O privește.

- Ce păcat că nu mi-am pus pachet. N-am ce să-ți dau. Ridică din umeri neputincioasă. Doar n-o să-ți dau un Diazepam? Hohot scurt și verde.

Cățelul cască și își potrivește mai bine poziția cu botul pe labe. Printre ochiurile de apă vede fotografia veche din casa de la Bologa. Înfățișează o femeie blondă, subțire, cu ochii calzi dar desprinși de realitate.

- Cine e? A întrebat-o pe mătușa. Abia mergea la școală când se petrecea asta.

- Mama ta.

S-a uitat cu atenție la fotografie. Căuta un semn, ceva, parcă ar fi vrut să pătrundă dincolo de bucata de celuloid, să o întrebe, să afle. În jurul morții mamei ei se împletise un văl gros de tăcere. Nimeni nu-i spunea de ce murise atât de tânără. Fusese bolnavă? Avu-

sese un accident? Nu, nu. Atunci ce? Ce i s-a întâmplat? De tatăl ei nu a reușit să se apropie niciodată. O soma să nu mai pună întrebări stupide. Refuzul lui o zgândărea.

Femeia asta blondă fusese izgonită din toate albumele. I se ștersese cu furie urma. Dar ei îi apărea în vis vorbindu-i, dăruindu-i o brățară subțire. Aurită. Cu câteva figurine atâr-nate. Dar o figurină e ruptă. Ce figurină? Pe cine închipuie? Și atunci se trezea. Seara următoare adormea cu gândul să-i apară femeia blondă și brățara. Să vadă figurinele atâr-nate. Care o fi ruptă? De ce e ruptă? Cum atâr-nă figurinele astea! I se clatină pe mână. Își privește mâna. Venele firave i se profilează pe sub piele. Parcă o strânge brățara. Și împun-sături de tristețe, și o firavă, stupidă speranță, doar o părere sau chiar o presimțire de bine.

Vara trecută și-a zis că s-a săturat. S-a dus în casa mătușii și a rugat-o să-i spună ce s-a întâmplat cu mama ei. „O învățat prea mult și unde o fost subțire ața, acolo s-o rupt. Asta cred io, fata mea. Că dacă am fi văzut din timp poate am fi împiedicat năcazul. Dar, păsamă, că Domnu' Aldu' le vujește cum crede el de cuviință, nu noi, oamenii. Mama ta și-o luat zilele”.

Vai, i-a spus atât de simplu și direct! Oare a durut-o? În prima secundă, da. O durere enervantă i s-a instalat în creieri. Un punct din frunte i-a zvâcnit surd. Ce păcat că nu e aici Dinu, să-și lipească fruntea de fruntea lui, să-i smulgă durerea. De ce? De ce a făcut asta? Mătușa a dat din umeri. Ea e femeie de la țară. Ea nu pricepe cum e cu sinuciderea. Că viața ți-o dă Dumnezeu și tot el trebuie să ți-o ia. Că ea nu înțelege nici acu, după aproape 20 de ani, ce-a fost în capul nepoatei ei?! Ce a măn-at-o să-și pună ștreangul de gât?! A! Deci, s-a spânzurat. Așa s-a sinucis? Da, așa. Și unde a făcut asta? În debaraua apartamentului din oraș. Și cine a găsit-o? Mătușa a tușit. A băut puțină apă. Chiar voia să știe asta? Că e prea trist și ea nu vrea să o vadă tristă, abătută. Că alinarea care i-a rămas e ea. Pentru ea trăiește și uite, ei îi lasă casa asta răcoroasă, cu tot cu amintirile din ea. Da, voia să știe. Are puterea să afle până la capăt povestea. Ea e tare. E puternică. Nu are de ce să se teamă mătușa. E vorba despre mama ei, despre femeia asta din fotografie, cu ochii blânzi dar rățăciți. Și atunci adevărul a căzut între ele, răbufnind cu putere. „Tu ai găsit-o”. Ea?! Cum adică?! Dar ea nu era un bebeluș? Avea aproape doi ani și s-a dus în debara și a dat cu mânuțele peste picioarele atâr-nate fără vlagă. A tot dat bă-lângănindu-le până a venit taică-su. Și nu a țipăt? Nu a plâns? „Erai un copil, nu știai din astea”. Iar amintirea asta i-au îngropat-o atât de bine încât nu a răzbătut la lumină nici măcar o scamă. N-au băntuit-o coșmarurile cu spânzurați. Și bunicii ei au tăcut îndărătnici,

(Continuare în pag. 7)

MEMBRI JURIULUI

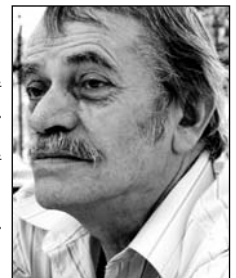
Marin Ifrim

În bibliotecă

mă strecur printre rafturi ca un fachir fără chef de muncă, astăzi nu vreau să ating nici măcar o carte, vreau să-l văd pe bibliotecarul de serviciu, să-l întreb ceva ce n-aș îndrăzni niciodată să aștern pe hârtie, ceva despre viața din cărți, despre praful acesta de piramidă, despre duhurile năclăite de plumb, despre existențele irosite între aceste rafturi cu alură de șină ferată... mă strecur printre rafturi cu ochii închiși, cu mâinile pipăind aerul și în minte îmi vin niște nume: Borges, Homer, Milton – sunt departe de cărțile lor însă e de ajuns să știu în ce rafturi se află că am și uitat pentru ce am venit aici... bibliotecarul s-a prefăcut deja într-o stană de piatră, mersul meu e din ce în ce mai singur, sunt într-o bibliotecă publică mă cheamă marin ifrim și am venit aici pentru că mă comport ca un orb care nu știe decât să reinventeze întunericul.

Constantin C. Ciubotaru

„Constantin T. Ciubotaru s-a afirmat în timp ca dramaturg și prozator cu un real simț al actualității. Profesorul celor câteva zeci de generații de elevi ro-șioieni, se dovedește productiv, detașat de ideea de celebritate, de complexul care bântuie pe unii, scriind constant și publicând carte după carte, ce-i consolidează numele literar și ne întăresc convingerea că nu face degeaba umbră pământului.

Acest bucovinean, rudă apropiată cu Eusebiu Camilar, transplantat în sudul țării, se dovedește a fi un om plin de umor și bunăvoință, generos și cald, prieten devotat și înțelegător al celor omenеști, plin de emoții în fața paginii albe, pe care se transcrie cu responsabilitate și fermă atitudine morală. Sunt câteva aspecte ce-i asigură succes și-i vor lărgi sigur aria de cititori. Avem în față un autor productiv, interesat intens de calitatea scrisului.

(Maria Prochiupic)

Moștenirea

secretoși. Dar până au închis ochii nu s-au împăcat cu gândul că fata lor s-a sinucis. A prins o frântură când era copilă „*a omorât-o ăla*”. Iar „ăla” e tatăl ei. Și ea nu a știut nimic. Și ea venea la bunici și ei tăceau. Mătușa i-a deschis lădoiul din lemn, mâncat pe alocuri de carii. „*Aici am păstrat niște înscrisuri de-ale ei*”.

O zi întreagă a scos cu răbdare din ladă fiecare hârtiuță și a citit-o. Voia să pună cap la cap viața femeii blonde. Fusesse doctoriță într-un sat. Suluri întregi de radiografii. Nu știe să le descifreze. De ce le-o fi păstrat? Ce naiba e cu astea? A păstrat și rețetarul. Îi vine să râdă. Și fotografia unui bărbat mustăcios, ascunsă în rețetar. Cine o fi? O să afle singură. O să meargă acolo în satul ăla.

Tanti Măriuca i-a fost asistentă doctoriței la dispensarul comunal mai bine de trei ani. Și-o amintește de parcă ar fi fost ieri. Nu era genul de cuconet pretențios și snobisim, crescut prin familii bune. Mai degrabă o banală cu hainele ei terne. Venea iarna cu cizme joase, îmblânite, cu dres gros, mat, din bum-bac si cu o rochie simplă, din flanelă gri. Nici lungă până la gleznă, nici deasupra genunchilor. Anostă. Fără sclipirea apetisantă. De cum intra în cabinet se trântea așa îmbrăcată cu paltonul pe birou și-și sprijinea tălpile de soba din teracotă. „*Sunt înghețată!*” În loc de bună dimineața. Că făcea naveta cu rata aia rablagită care mai mișcă și azi pe șosea scoțând un fum înecăcios. Uneori era așa, melancolică. Alteori răspândea o bucurie molipsitoare. Râdea din orice. Dar bărbatul ăsta din fotografie, cine e? Unde a descoperit fotografia asta? Printre lucrurile păstrate de mătușa. Bărbatul ăsta o iubea pe doctoriță. Cum adică o iubea? Păi, ea era căsătorită. Și ce dacă? Asta nu o împiedica să fie îndrăgostită de directorul școlii comunale. El mai trăiește? Sigur că trăiește. S-a căsătorit între timp și are și doi prunci. Atunci când o iubea pe doctoriță era holtei. Din cauza lui s-a sinucis ea? Nimeni nu știe din ce cauză. Dar de ce să se fi sinucis din cauza lui?! Că el era gata să o ia de nevastă, cu copil cu tot.

Tanti Măriuca a dus-o la mustăcios. Mai seamănă pe ici, pe colo cu fotografia. Vag de tot. Anii i-au desenat o burtă proeminentă, i-au rărit și albit părul. Iar pe față i-au scos niște pete pământii. Or fi de la ficat. Da, a iubit-o mult. Dar ea, ea era o neliniștită. O anxioasă. Au avut o aventură plină de suspans. Îi atrăgea secretul ăsta. Să nu știe nimeni, ssst (!) să nu afle nimeni. Când, de fapt, știa tot satul. Dar să fie liniștită că tatăl ei nu a știut nimic decât după moartea doctoriței. Dar i s-a întâmplat ceva? De ce s-a sinucis? El știe doar că în ultimele zile ea i se plângea de dureri înfiorătoare de cap. Acu plângea, acu râdea, acu era melancolică, acu avea planuri mărețe. Nu mai înțelegea nici el de ce se comporta așa. O întreba mereu ce e cu ea? Se simte rău? Ea îi spunea doar că se simte ciudat. Că amorțește toată. Că nu-și mai simte capul. Atunci a pornit să bată cabinetele colegilor ei. Și ale celor care o știau din facultate. Unul i-a și zis că ar trebui să încerce la psihiatru. A refuzat. Culmea! Deși era doctoriță percepea vizita la psihiatru ca pe o pată rușinoasă. Bolile psihice sunt rușinoase, sunt stigmatizante. Ea nu are nimic, ce dracu’!

Poate din alte pricini o doare capul. Ea e medic și bănuiește că-i crește ceva în interiorul capului. Și ghinionul a fost că a nimerit la un individ care a marșat pe varianta ei, că ar avea o tumoră pe creier. Și i-a făcut ăla o mie și o sută de encefalograme. A! Deci, asta era cu sulul ăla de radiografii. Și i-a mai băgat și ăla nenorocitu’ un cui în cap. Din clipa aia nu se mai gândea la altceva. Se transformase într-o eroina decupată din tragedii. Îi spunea: „*N-o să îmbătrânesc. O să mor tânără*”. El credea că o spune pentru impresia artistică. Și-a dat seama că nu a glumit când a auzit că s-a sinucis. Tot satul a vuit: „*Doctorița s-a sinucis!*” Oamenii au brodat bârfe savuroase. Că doctorița ar fi fost prinsă de soț în pat cu amantul. Că a ieșit un scandal monstru și asta ar fi fost scăparea ei. Toți îl arătau cu degetul. I-a fost tare greu să mai scoată capul în lume. O lună a stat în concediu fără salariu. Ascuns de după perdele. Apoi, oamenii au dibuit în parte că alta era realitatea. Și povestea a rămas că doctorița suferea de o tumoră canceroasă și nu a vrut să provoace durere familiei. Să se chinuie cine știe cât timp pe un pat de spital. Și a ales să nu mai lupte. Sărăcuța! Dar la autopsie nu s-a descoperit nimic în capul ei. Nicio tumoră? Nu. Nicio tumoră. Și atunci ce crede el că s-a întâmplat? Crede că ea ar fi căzut într-o depresie adâncă și fără scăpare. Dar să nu se mai gândească la asta că e tânără și frumoasă. Viața merge înainte iar morții cu morții și vii cu vii.

De când a deslușit secretul morții femeii blonde a căutat febrilă prin biblioteci cărți despre sinucidere, sinucigași celebri. O fascina, o intriga ideea. Care e butonul care produce declicul? Cum alegi să mori? La început, o scârbeau toate teoriile. Disecția minții, psihiatrii pedanți, cu teorii științifice. Arunca cât colo cărțile și jura că nu o mai interesează. Un timp se concentra pe cursuri, prieteni, cluburi. Apoi, se întorcea iarăși la ideea sinuciderii. O provoca, o alunga, o răsucea, o alinta. Iar acum o vede ca pe o supapă de evadare din oboseala asta zilnică. Ca pe o poartă în spatele căreia răsare lumina. Ca pe o salvare din plictiseala asta care o macină. Din durerea asta de cap care nu-i mai dă pace. Din cenușiul orelor, din ritmul monoton al săptămânilor, când i se pare că e o ratată, că n-a făcut nimic, că alții...

O să mestece bulină cu bulină, una și încă una, și încă una, cu glazura asta dulce, înșelătoare...Până cutia goală de Diazepam îi alunecă din mână. Se rostogolește pe pietricele de pe malul râului. Ochii ei sunt întorși către apa înspumată. Câți licurici sar pe pietrele încinse de soare! Deasupra lor plutește femeia blondă. În sfârșit o vede bine și îi aude clar glasul! Dar ce-i spune? Îi zâmbește? O împinge. Când s-a trezit a simțit că o doare cumplit fața. Și-a pipăit-o și a dat peste un pansament gros. Nu mai era pe malul râului. Nici în trenul cu banchete soioase. Nici în casa răcoroasă a mătușii. Dar unde naiba e? Că albul ăsta îi năucește pleoapele. „*O să te faci bine, o să am grijă de tine!*” Ce fain că Dinu stă cu ea. De ce o doare fața?

- Pentru că te-a mușcat câinele. Ca norocul! Maidanezul ăla ți-a salvat viața. L-am și înfiat, așa să știi. Și el, și eu vrem să trăiești!

Vrea să râdă. Dar nu poate. O ustură rana de sub pansament. Nu, sinuciderea nu e o supapă, nu e lumina, nu e altfel, nu scapi, nu pleci, atârni... E o tâmpenie și atât.

MEMBRI JURIULUI

Aida
Hancer

le tien est le mien again

mă întorc obosită din mijlocul lor
cum dimineața se apleacă liniștită
peste balustrada de la parter
un soare mort pregătit să învie
răcește și mai mult aerul
noi încadrăm frumos splaiul independenței
apa ne refuză imaginile ni le întoarce
noi cei din rău suntem noi
cei pe stradă nepotriviți

soarele caută o palmă în care să scuipe aur
dar noi avem pumnii strânși
înăuntru și înafară
nu e nevoie să fumezi aceste fabrici
din pieptul tău
se odihnesc acum
învelite, ca pentru nuntă
într-o mantie roșie

nimic uman se pogoară peste noi
ne ia în brațe
își înfige degetul rece între tâmpla mea
și le tien est le mien again
și tâmpla ta
dar ești fratele meu siamez
si dâmbovița e limba mea care
se plimbă liniștită
pe tâmpla orașului bucurești
dimineața

Soarele in lighean

nimeni nu își apasă mâna pe mâna ta
și totuși ai cuvinte de dezlegat
nu rabzi nici un sunet în gât și-n burtă
deși totul trebuie să ajungă dincolo
și soarele trebuie să ajungă în ligheanul tău
la mare cinste

dimineața când te trezești
să te porți ca un organ
singur să te luminezi să te hrănești si să
te înmulțești
să pui buzele pe o rană s-o săruți
ca pe o femeie pe care ai vrea
s-o iei de nevastă

soarele stă pe vine în fața ta
te miști mecanic
ca un bolnav când își bea paharul cu apă
la reanimare
și urinează și plânge în același loc

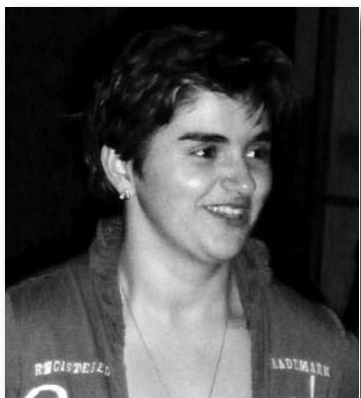
dar tu desparți și lucrurile încarnate
și lucrurile încarnate îți sunt recunoscătoare

cred că e clar
lumea-i unghia
pe care o smulgi din tine cu gheara

degeaba te miști ai călușul în gură
sub limbă plăcerea

MEMBRI AI JURIULUI

Adelina Georgeta Dozescu

de unde vin

sunt mulți ca tine ce văd în Dumnezeu
un personaj
din desenul animat difuzat de Paști sau Crăciun,
în durere garanția de a fi viu
îngerii și-au luat concediu
se pot licita fecioarele
zdrobi pigmeii ca pe niște muște
de unde vin se iubește numai duminica
între o emisiune tv și un meci de fotbal,
copiii sunt o rată la bancă
un deficit în bilanțul
producătorilor de prezervative
e 2009 d.Hr,
încă nu s-a descoperit fericirea
și moartea apare ca o pană de curent...

kore 2

Corina se trezește dis-de-dimineață
pune cafea în 2 căni
dă drumu la gaz

Corina își imaginează că face dragoste
zgârie pereții/ strânge mâinile la piept
I love you I love you se aude dintr-un radio

crede că M. își schimbă vocea de dragul ei
își mușcă buza și începe să râdă

Corina se întoarce pe cealaltă parte a patului
când plânge
își aprinde o țigară
realizează că M. îi lipsește

pune urechea la podea și ascultă pașii
uneori fericirea poartă mărimea 44

Jocul de-a Dumnezeu

Îți iei un tricou pe care scrie „I am God”,
Porți mai multe (mio)carduri -
sfidezi muritorii de rând,
Îngerul săracului moare de foame
în jocul tău stupid
Râzi, nu contează
Tragi în tot ce zboară - inima Corinei
cade la level 2...
Poți inventa alte fecioare,
pe care să le metamorfozezi în
barbiile prietenilor sau să le schimbi
pe jocuri mai elaborate gen monopoly...
Ai mașinuțe sofisticate - pigmeii sunt jerfte
sub roțile tale
Tu îți vezi de drum
Mii de pupincuriști îți veghează „templele” -
îndesând în saci milostenia ce-o refuzi săracilor
Ești orb, chiar de folosești sisteme
cu infraroșu...
Îngerul tău s-a plictisit,
se crede câine de companie...

Diniș Adrian

Întoarcerea din Infern

Cameră plină de oameni reali
cu inimi imaginare
cameră plină de flori ca un spital,
ca un cimitir

cu tapet alb peste ziare
cu atentatele din lume și cu fotbal
cu soneria scoasă și o ușă metalică
pe care n-o deschid decât dacă merg la
pâine

cândva cineva va spune cuiva despre mine
aici n-a locuit nimeni

Flori de cancer pentru tine. Dedespărțire

Plouă, nu mai trebuie să spăl mașina.
dede scoate și ea farfuriile nespălate
afară în ploaie. Vezi, nu e un motiv
de tristețe ploaia prin care mă plimb

cu mâinile în buzunarele hanoracului
unde te port ca într-un marsupiu.

Și mă gândesc că, da, aș putea fi
un monstru de tată care să aibă uter
doar pentru tine ca să te nască
pe tine și copii pe care n-o să-i ai.

Malformația mea congenitală
putea să înflorească și în altceva
decât cancerul.
Pe RMN- Flori de cancer pentru tine.
Nu te uita la mine ca la un monstru.

Lovește-mă.
Din mine cad bomboane ca dintr-un piñata.
Din mine cade ploaia. Dedică-ți ploaia.
Am făcut să plouă pentru tine

asa cum odata o femeie mi-a zâmbit
și eu am făcut să ningă.
Copacul îți întinde la fereastră
un buchet de flori de cireșe,
preferatele tale, chiar dacă ești alergică
la căpșuni - eu tot cred că pierzi ceva

ursoaica mea tristă, înnebunită
de cântecul ăsta
ca de un câine care aleargă-n juru-i

dede e genul care se va urca în copac
fără să-i pese că nu va mai putea
să se dea jos,
fără să-i pese de logica poemului meu
ursoaicele nu se pot urca în copaci

dede, mi-ai adus circul în poezie
și ursul care merge pe bicicletă
pe un fir de sârmă jonglând cu portocale

Despina, mi-ai spus
că o să mi te arunci în brațe când ai tu chef
te-ai hotărât în care prăpastie?

tu ești departe, departe

Participanți la concurs

eu sunt singur, singur
singur ca un cuvânt neinventat

aici tot timpul îmi dau ceasul înainte
sau înapoi cu o lună
și nu se întâmplă niciodată nimic

hai să terminăm totul
moartea e cel mai puternic afrodisiac

în loc de taxi luăm un inorog sau un centaur
și ne ducem departe, departe
singuri, singuri.

Tristețe în spiritul sărbătorilor de iarnă

mă doare partea stângă a creierului
toți cred că sufăr
pentru vreo iubire imposibilă
de obicei poate dar e unde am fost operat
și acum doar mă doare capul
totuși e bine că nu ochii

în metrou am ridicat o fată
împreună cu mama ei după ce leșinase
era grea ca mortul din mine
care se ridica din sicriu
și se lovea mereu de moarte

încercând să-i spună fato ești ca mine
și asta n-o să-ți fie motiv de bucurie
am luat puțin din durerea ta
până la următoarea întâlnire cu cei ca noi
fata și-a mai revenit a coborât ajutată
la următoarea stație
iar eu nici n-am întrebato pe maică-sa
dacă știe ce are
pentru sufletul meu

ce importanță au toate astea pentru tine?
și că ne-am despărțit pentru ultima oară
sună mai trist
și că am murit pentru ultima oară
și că după o noapte petrecută prin club
mă duc dimineața la biserică neodihnit
și că dacă aș muri acolo
ar avea vreo importanță
pentru sufletul meu

e ca atunci nici nu mai contează răspunsul
odată ce-am pus întrebarea
de-atunci știi pentru totdeauna că te iubesc
ieri am rămas singur acasă
pentru sufletul meu
nici de crăciun nu-mi lustruiesc ghetele
cum nici iarna asta nu vrea să mai ningă
pentru sufletul meu

Întoarcerea din Infern

Cameră plină de oameni reali
cu inimi imaginare
cameră plină de flori ca un spital,
ca un cimitir

cu tapet alb peste ziare
cu atentatele din lume și cu fotbal
cu soneria scoasă și o ușă metalică
pe care n-o deschid decât dacă merg
la pâine

cândva cineva va spune cuiva despre mine
aici n-a locuit nimeni

Florentina Loredana Dalian

De profesie inginer (chimist), Florentina Loredana Dalian scrie o proză „la extreme”, când disperat ironică, exersându-și râsul – plânsul, când tandră și luminată de lacrimi de taină.

La ce-ți folosesc cărțile alea

Mai știi cum am venit pe lume, copil liniștit, cu ochii măriți a mirare? Așa venim pe lume, ne arătăm ei cu toate mirările noastre. Ea ne întâmpină după cum are toane – cu palme la tâlpi sau cu o-mbrățișare.

Mai știi cum mă țineai în brațe, cum mă legănai și-mi cântai? Cum îmi inventai povești și te înnebuneam mereu „Mai zi!”?

Tu mi-ai spus c-am fost un copil cuminte, că nu plângeam niciodată cât să mă fac auzită, mă întorceam cu fața la perete și dădeam drumul unor lacrimi mari, neînsoțite de niciun suspin. Mi-ai zis că lacrimile mele te impresionau mai mult decât plânsul tuturor copiilor la un loc.

Apoi, când am mai crescut, făceam nebunii amândouă, eu - vesel copil, tu - fost copil fără copilărie. Atunci cu răstuștele, mai știi, am înecat jumătate din ele și l-am mințit pe tataie că le mâncase Rauș. Când a vrut să-l lege, am amenințat că-mi iau și eu un lanț și mă leg lângă el, în semn de protest. Ce vină avea bietul câine? Tu ai vrut să-mi faci moftul, să le văd cum înoată și le-am pus apă într-o albie de tablă, iar când au vrut să iasă s-au călcat în picioare una pe alta. Noi nu umpluserăm albia până sus, atât ne-a dus mintea pe amândouă.

Mai știi când a venit Ionel să mă ia? Tu poate-ai uitat, eu cum aș uita? - mirosul acelei seri de primăvară, cana cu lapte rămas nebăut și zambilele... M-ai trimis să culeg zambile pentru Dani, le-am rupt pe toate și le-am acoperit cu rouă, dar voi n-ați știut. De-atunci, parfumul zambilelor roz îmi miroase a lacrimi de copil într-o noapte de primăvară, a suflet necăjit care nu dorea să plece de la bunici. Voi ați crezut c-o să mă bucur că merg la oraș, la verișoara mea care avea păpuși frumoase. Dar eu vroiam să rămân cu ale mele, făcute de tine din cărpe înfășurate pe linguri de lemn. Îmi amintesc și bariera la care-am oprit. Și gândul meu de-a sări din mașină și de-a o rupe la fugă ‘napoi. N-am îndrăznit. Dar mi-am promis atunci că nimeni, niciodată nu va mai hotărî pentru mine.

Mai știi cum mă cățaram cu cartea în corcodușul bătrân și cum citeam ore-n șir până mă strigai la masă? Cum coboram pe funia pe care mi-o legaseși de-o cracă?

Mai știi cum râdeam de ne dureau fâlcile? Ca-n noaptea aia când ne lovea tataie cu picioarele că nu ne puteam abține, iar el trebuia să se odihnească, fiindcă se trezea de vreme să meargă la muncă. Nu mai știu de ce râdeam atunci, dar îmi amintesc râsul ăla, cu atât mai răsunător cu cât ne străduiam să ne abținem.

Ce n-aș da să mai pot râde cu tine acum, ca și-atunci! Să-ți mai aud o dată râsul ăla sănătos și să-ți mai văd privirea sugubeață. Râdeai de tine, râdeai de viață, să-i faci în ciudă și s-o înșeli că nu ea râde de tine.

Mai știi atunci, la masă, când mi-a zis Ani: „Puiule, ție-ți lucesc ochii ca și mie - de

inteligentă. “? Te-ai adresat serioasă la tanti - „Hai, bre, să mai bem și noi un pahar de vin, să ne lucească și nouă ochii!”

Și când ai stat la noi, în anul ăla după liceu, când învățam pentru facultate. Iarna, veneam la tine în cameră, că era mai cald. Tăceai ore-n șir, meșterind din andreele și mă priveai pe deasupra ochelarilor. Mă iritai cu oftatul tău.

- Ce-ai?

- De, mamă, știu si eu? Mă gândeam că nu-i bine să-nveți atâta, să nu te ‘bolnăvești. Mai ieși și tu la aer, mai plimbă-te, cum oi fi putând să stai ore-n șir pe scaun, cu ochi în hârtoagele-alea?

- Dar tu cum puteai să muncești la câmp, cu soarele-n cap, de dimineața până seara, să cari apă de la doi kilometri, să...

- Ei, de muncă n-a murit nimeni. Eu puteam, că eram învățată și trebuia.

- Și eu trebuie! Dacă nu reușesc nici anul ăsta, nu cred că mai pot s-o iau de la capăt. Și nici de învățătură nu se moare. Și iar oftai.

Odată, te-am surprins fixându-mă, parcă muncită de-un gând.

- Ce mai e? Nu te mai uita așa la mine, să nu mă deochi!

- Ei las’, că tot eu te-oi descânta. Știi, doar, că am leac.

Până la urmă ți-ai luat inima-n dinți și mi-ai cerut un caiet, să vezi și tu ce scriam pe acolo. Ți-am dat unul de matematică. Te uitai încruntată la paginile scrise și te simțeam încordată și murind de necaz. Ți-ai mai sters o dată ochelarii, poate nu se vede bine. N-ai mai răbdut și-ai prins curaj:

- Măi mamă, învață-mă și pe mine, să nu mă mai uit ca măța-n calendar! Ce-i cu atâția icși-igreci pe-aici.

Doamne păzește! Cum era să te-nvăț integrale, când tu rămăseseși la stadiul celor patru operații elementare de aritmetică! Totuși, știindu-te curioasă și vrând să-ți mai potolesc frământările în privința acelor icși-igreci, m-am apucat să-ți povestesc cum stau lucrurile cu ecuația de gradul I. $x-5=10$. Cu cât egal x ?

- Și, dacă știi cât fac x , la ce-ți folosește?

- Păi...

Chiar așa, la ce-mi folosește?

- D-astea înveți tu?

- Ei, nu, pe astea le-am învățat demult, acum fac altele mult mai grele.

- Și-ți folosește?

- Păi... îmi folosește, să iau la facultate.

- Bine, mamă, învață atunci, dacă trebuie...

Și te-ai întors nelămurită la andrelele tale. Măcar din mâinile tale ieșeau niște ciorapi! Cred că știu ce-ai vrut să-mi spui atunci. Sunt întrebări la care nici matematica, nici alte științe nu dau vreun răspuns. Cum îi zicea Zorba scriitorului: „*Scuip pe cărțile tale! La ce-ți folosesc toate cărțile alea, dacă nu-ți dau răspunsul la o întrebare atât de simplă - de ce mor oamenii tineri?*”

Apoi, după ce-am reușit, când am venit acasă-n vacanță, m-am apucat să fac ordine prin caiete, să nu mă mai încurc de ele. Le-am strâns pe cele pe care învățasem și ți le-am pus teanc lângă sobă, s-aprinzi focul cu ele. Peste un timp, am dat de ele-n pat. Iar le-am pus jos și iar și-au mutat locul. M-am rățoit la tine:

- Ce tot pui caietele-n pat? Dacă te încurcă, du-le undeva și-ți iei câte unul când

îți trebuie.

- Ce să fac cu el?

- Cum ce? S-aprinzi focul, de ce crezi că le-am pus acolo?

Te-ai uitat la mine ca la icși-igrecii ăia și ți-ai făcut cruce.

- Să mă trăznească Dumnezeu când ‘oi pune eu munca ta pe foc! Dacă nu te-aș fi văzut cât te-ai chinuit să umpli nenorocitele astea de caiete! Mai bine-mi bag mâinile-n foc!

Degeaba ți-am explicat că munca mea și-a primit răsplata, că ce-am scris acolo mi-a rămas în cap, că, oricum, n-o să mă mai întorc niciodată la ele. Nu te-am convins. Le priveai înduioșată, le mângâiai și parc-ai fi vrut să le săruți. Văzându-mă neînduplecată, ai găsit soluția de compromis:

- Lasă că le pun eu undeva, să nu te mai încurce.

Le-ai luat în brațe și tu știi unde le-ai dus. Or mai fi și-acum prin vreun colț al casei...

După înmormântarea lui Petrică, la pomană, mai știi? Toți erau cu ochii pe tine - să nu bei, să nu mănânci mult, să nu bei suc, să-ți iei pastilele... Aveau grijă de glicemia ta și de tensiune, dar la suflet câți s-au gândit? De parcă te mai putea omorî ceva, dacă trecuseși prin asta! Și-apoi, eu am înțeles că-ți era ciudă pe viața ta; în locul tău, nici eu n-aș mai fi vrut să trăiesc.

Când mi-ai întins paharul și mi-ai comandat „*Pune țuică!*” am făcut ochii roată și, după ce m-am asigurat că-și băgaseră nasul în farfurii, ți-am turnat de două degete.

- Puțin.

- Lasă, bea numai cât poți!

- Nu, e puțin. Mai pune!

Am zis „*Doamne-ajută!*” și ți-am umplut paharul. L-ai dat pe gât, tu, care nu băuseși niciodată prea mult, iar în ultimii ani nu mai știai gustul băuturii. După ce l-ai golit, mi l-ai întins iar:

- Pune și vin!

Am pus.

- Acuma pune suc!

Și când am plecat de la restaurant, te rezemaseși de-un gard și nu mai vroiai să mergi. Ei au crezut că ți-e rău, doar eu știam ce ai. Te-am rugat să faci un efort să mergi sprijinită de mine, ca să nu ne prindă cu năzdrăvănia. A ținut.

Mai știi, mamaia mea dragă, cum dormeam vara afară și-mi arătai stelele? Le botezai, pentru mine, cum îți trecea prin cap și eu mă-ntrebam de unde știi atâtea. Îmi alegeam câte una și o priveam până alunecam în vise, sub mângâierea mâinilor tale crăpate.

Și parcă nimic rău nu mă putea atinge și toată lumea era a mea, cu pământul, cu cerul și cu stelele toate...

Vlad - Ionuț Sibechi

Născut la 20 noiembrie 1986, studentul Facultății de Litere și Științe ale Comunicării, secția Română – Franceză, din cadrul Universității sucevene Ștefan cel Mare, **Vlad-Ionuț Sibechi** este nu doar un „premiant” al concursurilor naționale de literatură, ci și o distinctă voce lirică, având – deja – rezonanțe în zona certitudinilor.

În casa bunicii

e seară bunica își ține nepoții lângă ea
ca o cloșcă
podul casei e plin cu povești –
niște fluturi de noapte ascunși
printre vechi ulcioare și războaie de țesut
în picioarele goale noi căutam jeraticul
cu care hrănește caii bunicul
el ne ceartă că-i împrăștiem grăunțele
apoi ne îmbrățișează spunându-ne poznași

casa bunicilor e un loc paradisiac
în care trecutul și prezentul sunt
două mirese la aceeași nuntă

bunicul are super-puteri
poate să cânte dintr-o frunză
să oprească ploaia
mama a spus că demult și bunicii
au fost copii

cineva i-a furat pe bunicii-copii
și i-a scimbat cu acești
bătrânei cu pleoape tot mai grele
pe care doar zâmbetele noastre
le pot deschide

emi

„Nu poate fi vorba nici de bănuială, nici de
inocență.Nu suntem străini unul altuia; re-
lațiile noastre nu țin mai mult decât timpul de
care ai nevoie pentru a coborî treptele de la
intrarea în casă. Unde am ajunge dacă am
începe să vorbim despre inocența noastră?”
Kafka

eram bucătarul emiliei și-i ascundeam
răvașe în plăcinte ea le citea pe furiș
timidă ca fetele proaspăt ieșite la horă
își ascundea zâmbetul într-un evantai
moștenit de la o mătușă îndepărtată

nu am fost „soarele din felina” nimănui
mai degrabă acest necunoscut
care îți cedează umbrele în stație

emilia scria poezii cu uși trepte ferestre
mă gândeam că asta o fi
vreun mesaj subliminal și răscoleam
cărțile lui freud după răspunsuri

mă prind zorii cu ochii pe pereți
numărând zonele cu igrasie
emilia e departe
un boschetar cântă romanțe cu o sticlă
goală de pepsi
și-mi pare că sună mai fain
ca naiul lui zamfir
îi pun în șapcă ultimii bani
dimineața asta e cea mai lungă
am timp să-mi împart
singurătatea în metri pătrați

retro

ești printre norocoșii care au plecat
mai devreme
și nu mai aud casele scrâșnind
sub buldozerul proletar

copiii tăi cu origin nesănătoase
au învățat să pupe poza lui Marx
la micul dejun
„nici un cuvânt în plus
încearcă să dormi vom vorbi peste o lună
fii cu băgare de seamă că și pereții au urechi
iar dumnezeu e colaborator la securitate
cu nume de cod – laurențiu”

crede-mă pe cuvânt
e mai bine acolo unde ești măcar
nu auzi cum horcăie ritmic
bătrânii pe șantier
cât de tare așteaptă noaptea să poată plânge
nu orice rană se pansează cu tricolorul
respirațiile lor scâncite nu au voie să
părăsească incinta
iar duminica e tot un fel de agonie

pe fata lui chirilă a prins-o miliția
cu manifeste au înfundat-o
câțiva ani când a ieșit scuipa sânge
la mine nu o să ajungă niciodată
ura mea e apolitică și avansează zilnic
ca bolile de ficat

știi... uneori scriu și las altora
ultima felie de pâine

five o'clock

maggie nu s-a jucat cu păpușile
când era mică
are curtea plină de copaci
pe care îi strânge în brațe
sunt prietenii ei care-i suportă depresiile

are un ochi de sticlă și lumea nu dă
doi bani pe ea
mamă de ce nu se joacă
nici un copil cu mine
pentru că nu știe nimeni exact
dacă exiști sau nu eu nu am
nici cea mai vagă idee // cine sau ce ești
te foloseam pe post de
covoraș pe care se dezmořesc mâțele
dimineața

maggie își ține jucăriile în ochiul de sticlă
un ursuleț de pluș și o bufniță șchioapă
care-și învâрте capul ca o elice

are și ea nevoie de mângâieri
o mână de bărbat să o facă să tremure
să poată visa cu perna între coapse
trupuri șlefuite înfășurate în piele

dar nu o vrea nimeni e tunsă soldățește
are sâni foarte mici
și-i lipsesc câțiva dinți din față
va sfârși într-un azil
fără să știe de unde vine și cine
a adus-o acolo

înfășurată în cearșaf maggie
bântuie prin casă
smulgând draperiile în pas de dans
își va face din ele o trenă imensă cum au
doar prințesele
în mâna ei bricheta tresare și-i mângâie cio-
rapii lycra
magie este excitată
se evaporă ca un tablou suprarealist

Participanți în concurs

Silvia Bitere

(Constanța)

Peregrinaj

Ca dintr-un salt de brațe
se ridica un templu
Prin el treceau inorogii vestind
căderea unui mag
Se zămislea cerul cu tot largul său
Și din văzduh un zbor – ultimul
Pe umerii unui Dumnezeu apus

Priviți drumul – le poruncea cu un toiag
Restul vieții este împărțirea la ce nu aveți
și nu veți avea
Niciodată sămânța fructului nu se va coace
Iar mieii ce-ți calcă iarba dospită
Sunt tălpile neumblate ale unui venetic

Orbul înainta căci mersul îi era de-ajuns
Cu mâinile prindea lumina și-o strângea
sub gene

E tot ce am - spunea
La marginea asta de lume pământul
nu este călcat
O să plantez doi ochi să mă poți vedea
Doamne

Cum ar fi dacă

Cea mai frumoasă zi e atunci când
îmi pun dimineața zălog
La picioarele tale
Iată drumul mătăsii începe de aici
Doar atât îmi amintesc din trecut

să mă ierți
Acum caut cea mai scurtă cale între
pământ și cer
Nu e cinstit să mă încred doar în ape
Tu nu vezi ce mică sunt strânsă în cercuri
Ca pasărea prinsă în propriul ei zbor!
Spune-mi dacă eu aș fi femeia ta
M-ai lăsa la cina cea de taină?

Contele de zahăr ars

Se uita într-un mod straniu la sânii ei
mult prea aplecați
Ca o streășină în devenire
Se arcuiiau limbile ceasului de pe acel
perete
Contele de zahăr ars suspina în surdină
Sub clopotul bisericii
Măicuțele făceau acatiste
Frângându-și mâinile cu smirnă

Pe la apusul soarelui
Cortina se lăsa peste busturile goale
ale femeilor
Care îngenunchiau icoanele preasfînțite
Totul era ca un lichid ce se scurgea
de pe buza unui pahar
Când ultima suflare le era dorința de a-și
sorbi norocul

Și ca dintr-un păcat nesăbuit
Se scoborau fulgere pe chipul lor străveziu

Contele de zahă ars stătea nemișcat
Cu privirea sfredelind cerul se ascundea
sub gulerul înalt

Barba i se înfășura pe grumaz
Iar ea trecea pe sub masa tăcerii
ca o văduvă a tuturor timpurilor
Nici urmă de regret nicio o sforțare
de pleoape
Doar dorința de a i se scufunda în vene.

Melania CUC

Melania Cuc are o biografie scriitoricească impresionantă: membru al Uniunii Scriitorilor din România, membru al Societății Ziariștilor din România, membru al Asociației Scriitorilor de Limba Română din Quebec-Canada, -Redactor la revista (electronică) AGERO din Stuttgart etc.

A publicat 20 de cărți și a apărut în majoritatea revistelor literare importante din țară (și nu numai), critica literară fiindu-i, în general, favorabilă: „Originalitatea scriiturii și a universului ei ideatic au suscitât interesul criticii literare pentru un nume care se impune convingător”. (Nicolae Scurtu); „O voce distinctă se anunță în universul poeziei feminine. Se numește Melania Cuc, care într-o cromatică bine stăpânită a metaforei ne oferă un fabulos, dar în același timp cenzurat „Peisaj lăuntric,..” (Ion Văduva Poenaru); „Melania Cuc este o poetă autentică” (George Chirilă) ș.a.m.d. Dacă adugăm la acestea numeroasele premii și distincții literare sau culturale, avem imaginea unui scriitor nu doar cu talent ci și cu operă.

PARTICIĂPANȚI ÎN CONCURS

Numai Laila surâde

- Alah e mare! zise pe un ton alb, în timp ce se ridică dintr-o rână, pe coate, pe genunchi și mai apoi în picioare, din mijlocul sălii, unde cu doar câteva clipe mai înainte o îmbrâncise brigandul cu cagulă neagră și cartușiera trasă în diagonală peste tricoul leoarcă de transpirație. Acum își scutură veșmântul de colb, lovind fibra cu furia pe care nu dorește să și-o ascundă, ca și cum ar îndrăzni pentru prima oară-n viață să lovească în barbă un dușman. În cele din urmă, obosește, se lasă sleită de vlagă, aproape de mine, pe bancheta din fibră de sticlă îmbâcsită de jeg. Execută gestul de înfrângere fără lamentări inutile, doar cu un ciob de furie înfipt în pupile, semn ce-mi amintește de soarta câinelui bătut de stăpân. I-aș întinde mâna, aș ajuta-o așa, mecanic și tâmp, dar știu că nu o voi salva eu, o străină cu plete blonde și retezate pe frunte, cu lentile fumurii în ramele ochelarilor, o jurnalistă fără de minte, ce și-a propus să ajungă și să transmită știri de pe linia întâi a unui front fără pifani și fără ordin de zi pe cazarmă.

Îmi revin în fire la timp. Nu mă voi face de răs! Privesc detașat, adică fix și miop, în varul pereților aerogării asediate de teroriști, un punct fix pe linia de demarcație a două civilizații ce se bat cu arme sofisticate și cu pumnii în piept. Pentru ce? Nu, nu vreau să știu.

Pentru cadâna ascunsă în higeab croit din stofă foarte fină și cu zeci de brățări clincâindu-i ca niște cătușe la mâini, eu sunt mai puțin decât un vântură-lume, o ciudată cu eșarfa de mătase aruncată anapoda, peste umerii saharienei ce nu mai păstrează nimic din romantismul unei povești din deșert. Ea, nu mă iubește, nu mă urăște. Îi sunt indiferentă ca acel pion așezat în plus pe o tablă de șah – sunt ca și ea, o femeie fără acces în lumea bărbaților.

Aparent nimic nu ne separă, totul ne apropie în viermuiala de cobai ai unui experiment inuman și în care, limbile cele multe și zdrobite în sunete aproape amorfe, îmi amintesc de turnul babel modern. Au trecut două zile de când lăncezim, ne etiolam în spațiul închis și în care, când vorbim, țipăm în draci, fără să ne privim, fără să ne auzim între noi.

Ea, ultimul prins, adus și aruncat la grămadă, este femeie, un soi de jucărie turnată în serie, și care, dacă și-ar schimba veșmântul tradițional cu o uniformă cazonă, ar fi soldatul perfect, unul cu răni supurânde pe sub plătoșa medaliilor câștigate într-o război în care nici Dumnezeu nu mai are curajul să-și spună Cuvântul.

Am devenit cinică, rea de gură, sunt gata s-o cataloghez dintr-o privire, s-o fixeze printre vietățile programate din start să nu ri-

posteze, să nu se nevoiască pentru drepturi individuale sau colective. Sunt hotărâtă s-o jupoi de haine, de piele, să-i disec gândurile în miliarde de monade normale pentru jocul ăsta de puzzle. Apoi, să mă joc de-a creatorul - s-o realcătuiesc din detalii, într-un biet specimen, cobai virtual, personaj de doi bani, bun de folosit în mai toate reportajele mele, relatări la „cald”, dar care nu vor schimba clipa cu veșnicia.

După ce, am îndurat zile de umilință și de teamă strict animalică, vine ea, străina, ca o jucărie potrivită pentru a-mi consuma cu ea furia, nebunia care mă zvârcolește în fața verdictului, a capitulării personale și implacabile.

Iaca, în sfârșit, Doamne, s-a ivit și clipa-mi de glorie! Nu, nu-mi pune mâna pe gură, nu mă sufoca, Doamne! Lasă-mi vorbele libere și puterea de-a mă revolta, să icnesc ca un fetus în pântecul lovit cu bocancul. Uite, cum mă chircesc, scad în grame și în centimetri. Ocup loc tot mai strâmt pe lavița care s-a fisurat, pâraie ca bostanul în care negustorul înfinge briceagul! Privește-mă, Doamne, în ochi, în gură, în inimă! Sunt lupoaică și urlu. Nu se aude?!

O glorie maladivă și progresivă simt fulgerându-mi prin șira spinării. Îmi asum durerea asta voluptoasă și ranchinoasă. Mi se frâng șalele, pântecul-mi pleznește ca la cezariană. Nu mă plâng.

Mai sunt încă o femeie întreagă, îmi spun în disperarea care, știu, doar ea mă salvează. Adrenalina mătură prin artere, inima-mi bate într-o veselie strict primitivă și nervii joacă tontoroii pe jarul care m-a perpelit în ultimele zile. Nu mai simt greață-n stomac, nici în nări izurile pestilențiale care dospesc în sala burdușită cu zeci de ostatici. Nu mai simt foarte clar forma oamenilor, nici a lucrurilor, mirosul întâmplărilor, doar acel damf amar ca pelinul al propriei mele transpirații îl simt cum mă cuprinde de subsiori, cum mă ridică din tălpi până-n creștet, spre cerul acoperit cu zidul tavanului. Sunt un balon imaginar de săpun. Mi s-a făcut pielea ca de găină pe coate și ceafă, mi se învârt gândurile ca la carusel și iar mi se face silă de mine, de femeiușca nesăbuită care, cu numai șapte zile în urmă, mă aventuram, înarmată cu laptop și camera de filmat - îndrăzneam să visez la Premiul Pulitzer pentru un reportaj realizat în direct de pe linia frontului. Iluzii.

Dinspre deșert se aud focuri cadente de armă automată. Obuzele vin din cer și le înghite nisipul. Pagubele colaterale cresc vertiginos și o mulțime de muște dau să se împuieze în leșurile zdrobite. Lângă mine cadăna stă dreaptă în scaun și cu palmele ridicate în aer. Are pleoape vinete peste ochii închiși. Pare a fi o privighetoare pregătită să cânte la

lumina fulgerului care tocmai s-a înfipt în pământ.

Afară, între cer și pământ, curg funii de foc scuipat din alt și alt avion. Eu sunt numai un om din carne și gânduri, simt cum frica mea ia formă de ac, îmi intră pe sub unghiile nelăcuite, se prelinge în fibră și urcă în creier ca alcoolul cel bun. O piele nouă-mi crește peste epiderma cea veche, este ca o gutapercă fleșcăită și foarte transparentă. Tremur ilizibil. Am mâini ca de mort.

Cadâna și-a astupat gura cu colțul broboadei de cașmir scump. Plânge moale în somn. Eu mă amuz de oricine-i prost și suspină, mă simt încă puternică, bărbată și sofisticată. Am învățat cum să fac față situației limită la ședințele yoga, la cursurile de supra-viețuire, cu maeștri, specialiști în materie.

Cui îi pasă că sunt, acum și aici, doar un ins, un număr bătut în spătarul banchetei comune? Sigur nu sunt o femeie cuminte, supusă, sunt o nebună hotărâtă să-mi scot din sărite amândoi paznicii, să strig cât mă țin plămânii la lozinci pacifiste.

- Apelează la Rațiune, fetițo! Îmi ordonă instinctul de conservare ca specie, și simt bobârnacul realității că îmi lovește plexul plâpând. Stomacul arde, intestinele chiorăie. Foamea de pâine și de carne mugește.

- Care rațiune!? Țip, apoi îmi pleznesc gura. Lovesc buzele tare și cu toate inelele ce-mi împodobesc trei dintre cele cinci degete ale mâinii drepte.

Nu mai aud, mai apoi, cum măselele se sparg între ele și-mi mușc pe dinăuntru obrazii... În jurul meu cad bombe, explodează rachete - în sală nu mai există nici bărbați, nici femei, doar o mulțime de umbre aplecate peste o groapă uriașă, urâtă, comună. Rutina, neîncrederea în ceva sau în cineva anume mi se înșurubează, îmi sfredeleşte adânc și mecanic în creier.

- Rațiune... rațiune... Psalmodiez, repet fără cap și coadă, ca într-o mantră, fără să respir și fără să-mi mai pese că turma aceea de oameni mă va crede într-o doagă. Oricum, mi-e silă de mine, de ei, de întreaga situație care ne face să stăm ca legumele în oală, așteptând fie ce-o fi, deznodământul. Moartea? Imposibil.

Personal, aș avea nevoie doar de aer, apă, pix cu hârtie. Imposibil. Simt sare pe limbă, pe buze și, în disperare de cauză, îmi acord dreptul la o singură încercare de evadare din situația dată. Una imaginară, desigur.

Băieții cu cagule și automate îndopate cu cartușe adevărate, fumează. Din când în când, mai trag cât un foc de automat în zidăria tavanului. Fumează. Dincolo, în stradă, mă așteaptă sigur triumful aventurii adevărate și

(continuare în pag. 12)

Numai Laila surâde

libertatea de-a lua totul de la capăt. Numai că eu nu sunt rouă și nu am cum să dispar la răsaritul de soare. Știu, am învățat că nu sunt bună de așa bravură, eu, o entitate prinsă în maxilarele conflagrației ce incinerează Planeta.

- Mă cheamă Laila! zice străina și îmi atinge umărul cu palma ei cât aripa unei vrăbii urbane.

Ar trebui să fiu cuviincioasă, să îi spun și eu numele pe silabe, poate și țara-mi de baștină, apoi să legăm fire de conversație. Conversație! Haida-de, tabieturi de femeie modernă. În jurul nostru e moartea. Miroase a hidrocarbură aprinsă.

O urâsc din instinct pe cadână. Nu mai este defel speriată, doar resemnată, împăcată cu soarta, cu matroana aceea ciudată, starea ciudată care i-a prins cătușe de aur pe mâini, pân' la coate. În plină nebunie umană, ea, Laila stă dreaptă. Eu am umerii căzuți ca un loden de celofibră și am prins să mă leagăn; înainte și înapoi, pendulat, repetat și necontrolat, așa cum fac idioții părășiți în azilul de stat.

Mult mai târziu, a doua, a treia sau a câtea zi, oare,... mă voi revolta, voi țipa: Stop! Sunt om, nu păpușă din marmură. Așa, acum e mai bine. Îmi îndrept șira spinării, îmi ridic capul acoperit de tencuiala spulberată la rafala de pușcă, privesc oamenii pe detalii. Sunt terni, fără expresie. Nu exprimă nici ură, nici umilință, nici credință într-o clipă viitoare mai bună. Numai Laila surâde, ca într-o cafea pariziană, face gestul prietenesc simplu, fără fasoane. Pentru ea, este ca și cum ne-am cunoaște de o viață. Pentru mine-i doar o secundă de indiferență totală.

Ridic din sprânceană. Devin intrigată. Doar, eu nu am nimic în comun cu femeia asta, ca o pasăre scăpată din colivie! Așa vreau să spun multe. Tac. Ea nu-mi înțelege limba-jul. Surâde și ridică din umeri. Se răsuște și mișcarea-i rapidă face să-i foșnească, să-i salte de-o palmă, țesătura higeabului. Acum, bărbatii ar putea să-i vadă jumătate din rotula genunchiului. Pielea aia, albă cu vinișoare ca trase în tuș de violete sălbătice. Nu o bagă nimeni în seamă.

Cadâna a scos din bagaje un ghem, o igliță și dantela albă, mercerizată. O ține pe brațe. Peste sala cu oamenii obosiți de așteptare și teamă, un abur murdar se ridică, se lățește, crește... ajunge peste cadranul ceasornicului prins cu holșuruburi între cele două ferestre. Acolo e poarta către libertatea noastră și în care paznicii au așezat drugi de fier spuzit de rugină.

Nu știu cât este ora. O fi zi, o fi noapte? Totu-i încetinit în mișcare. Fără direcție. Existăm, totuși, pentru că respirăm cu toată gura și plămânii umflați ca un foi de fierărie, îi rezistăm experienței ce are loc în chiar conglomeratul scârnăviei umane. Laila îmi arată modelul dantelei la care lucrează, unul vechi și cu dichisuri ce țin de viața dintr-un serai cu destule femei leneșe, lascive, ce își adoră la nebunie stăpânul. Eu nu mă pricep la înodat macrame în horbote aproape medievale. Nu vreau să învăț meșteșugul pierderii timpului. În schimb știu să mint, să fur, să înjur. Ce-am avut, ce-am pierdut?

Rânjesc. Limbaj convențional și care, cred că mă face puternică. Laila își lasă capul spre lumina plâpândă, mult și mai mult, de îi văd mai bine obrazul. Are ten prea subțire,

prea alb, pentru a crede că s-a născut în clima din zona Bagdadului. Și o cicatrice ascuțită la tâmplă, ca incisivul de lapte. Nu-i o rană urâtă, doar nepotrivită pentru o cadână ce se crede cuminte.

Unul dintre paznici a scăpărat bricheta. Își aprinde țigara. Înțeleg că-i ultima lui țigară din pachetul de țiplă. Trage fumul în gură, îl plimbă printre dinți și măsele, îl mestecă bine... Îl filează în șuvițe sure, pe care le răsuflă pe nările amândouă. În jur, aerul are acum izul unei felii de pește ținut prea mult la saramură. Bărbatul asudă. Vecina mea de scaun și de suferință este poate singura mostră de feminitate adevărată în cloaca asta asexuată. Face față plină de curaj situației date. Zadarnic. Cui îi mai pasă?

Bărbații se prefac că nici nu există. Paznicii o ignoră cu bună știință. Cei cu cagule trase pe față se poartă cu noi ca și cum nu ar păzi oameni, ci hoți de cadavre. După ce ne-au înșfășcat toate bunurile personale și ne-au făcut chisăliță demnitatea umană, se prefac că înțeleg perfect situația, că știu că suntem... victime „colaterale”. S-a creat între noi, gardieni și ostatici, acea relație de când lumea, când, în disperare de cauză, victima face pact cu călăul. Așa e viața! Le cerșim fără gesturi, fără cuvinte, un semn, o speranță. Nu primim nici una din două. Și acele ceasornicului de la mâna mea sunt ca și anchilozate... Se târâsc, abia înaintează. Poate că Timpul s-a oprit de adevăratele și nu am aflat eu încă! Poate. Noi, ostatici, exponenți ai unor religii și culturi diferite, acum aplatizați prin umilință și ca fără de vârstă, am devenit impasibili. Zăcem pe banchete și scaune mizerabile sau, cei mai mulți, direct pe pardoseala de piatră zdrelită. Prizăm pasiv, vrând nevrând, fumul țigării, îndoit cu oxigenul trecut de mai multe ori prin duzini și duzini de plămâni, ne gâdilă nările.

După criza de disperare de dinaintea ultimului val de revoltă - stare anihilată cu lovituri de bocanc și patul de armă, din primele ore de izolare - tot acte de demență umană și care ne-au limitat până și ultimele, insignifiantele energii primare - cei mai mulți dintre noi, răzvrațiții, ne prosternăm în rugăciuni, vorbindu-I, slăvindu-L pe Dumnezeu unic, după canoane, religii, în limbi diferite. Creștini, iudaici, musulmani, buddiști, brahmani, ateii... suntem ca peștii prinși în același pântec de balenă. Suntem într-o haltă de triere și unde - ca și Iona, fiul lui Amitai, așteptăm ca Duhul să pogoare, să ne demonstreze că el, Duhul, mai deține, în numele nostru, Controlul.

Până și eu, păgân credincios, mă socot îndreptățită să-L aștept, îi cer să vină, din Ceruri, la noi. Voiesc să-I simt cum pogoară, se lasă pe vârful sandalei, talpa cu care să mă lovească în splină. Parcă-L aud poruncind:

- „Ridică-te! Du-te în cetatea cea mare și propovăduiește, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața mea!” Este doar vocea-mi interioară. Nu o știu de stăpân. Nu-i răspund! Găsesc un milion de motive pentru a putrezi pe mai departe în propria-mi lașitate. Eram, adică... sunt un ins fără de înger, un nimic din acest întreg al disperării generale. Din stradă se aud perechi, perechi, alte focuri de armă. Unul dintre paznici se ridică și trage și el, salve duble în fereastră, spre avertizare. Al doilea suplimentează atacul cu o rafală adevărată. Sticla din giurgiuvele e gata pisată.

- Kalasnikov-ul... zice Laila și îmi strecoară pe sub braț, mâna, care-i tremură ca piftia de curcă.

- Nu cred. Sunt numai gloanțe oarbe... zic, adică, fac eu pe deșteapta. Mă trag la

o parte, suficient de departe cât să aud, cum Laila povestește despre... cum a trecut ea linia frontului, cum a fugit din serai pe furtună. Furtună de nisip, desigur. A fugit și din tabăra refugiaților...

- ... Am ascuns higeabul sub mantou. Mi-am ridicat fustele și mi-am lăsat părul roșu lung și despletit peste umerii goi. M-am rușinat... Am cântat și am țopăit ca la circ. Pașaportul, zici?!...

Laila prinde a râde puțin cam isteric, exact în clipa în care altă sticla din ferestre e spartă de gloanțe, cioburile fac hărmălaie, se împrăstie ca o grindină prin sala înțesată de oameni. Din stradă și de dinăuntru carcerii noastre, mitralierele răpăie fără contenire. Tabla acoperișului se găurește, metalul e moale, se topește. Mă aștept ca lumina zilei să năvălească prin breșa căscată.. Vine numai funingine. Afară e smoală, noapte adevărată.

- Dacă am evada, ne-am evapora?! - întreabă Laila fără să îmi lase impresia că a intrat în panică fără motive.

De la locul meu, de pe pordoseala unde stau cu capul aplecat sub un scaun făcut țăndări, o trag de mânecă, încerc s-o fac să înțeleagă că suntem prinși, atacați din toate părțile. Că nu mai există scăpare.

- Atacați? De cine?! Îmi pune ea întrebarea cu un fel de reproș, pe care nu am de gând să i-l înghit. Fie ce-o fi. Ridic capul și, privind-o direct în ochi, zic:

- Cum, cine? Ai lor, ai noștri... Glonțul e glonț.

Mi-am depășit condiția de supus, rup în dinți un colț al basmalei, una arăbească și la modă pe Continent în vara care a trecut. Laila s-a ridicat în picioare. Cu dantela de ață mercerizată în brațe, cu iglița ridicată ca o sulită minusculă, în aer, blestemă cred. Vorbește foarte repede, nu țipă, doar se jeluiește într-o limbă care mie îmi este necunoscută. O prinde furia, Laila-i vie, frumoasă. Și-a descoperit părul roșu-aprins. Și-a dezvelit pe jumătate sânii, și-a ridicat faldurile higeabului mai sus de glezne și acum urcă pe scaunul de poliuretan ca la o tribună. Pare o zeiță capabilă să domine toate răutățile adunate în cutia Pandorei.

- Nu! Nu, NU!!!! Nu tu, Lailo, nebuno! Doar Iisus ne-ar putea scăpa din cripta asta afurisită, zic, și mă străduiesc să-i dau și un sens gestului ei de nesăbuiță.

- Iisus, spui? El, care și-a cărat singur crucea pe străzile spulberate de mânia oamenilor! Va veni El aici, crezi?! Să ne facă dreptate nouă, evreilor, arabilor! Niciodată!

- Iart-o, Doamne, că e nebună de frică, nu știe ce face! - urlu de neputință.

Constat că nu mai am simțul auzului, nici cel al mirosului, nici al gustului, nici al pipăitului... Nici... Inelele de aur, brățara cu diamante, toată averea mea de care eram sigură că valora, în dolari, milioane, acum oxidă dezechet. Pe trupul meu, pe epiderma-i spuzită brusc de echimoze foarte dureroase, se pot citi pagini întregi de istorie, de geografie... Sunt o carte deschisă.

- Alții cum rezistă? - întreb, dar nimeni nu-mi suflă o vorbă. Cuibăriți în propria lor teamă de moarte, oamenii zac ca oul fără coajă în cloca unei dropii năvălase. Ba nu, sunt ca peștii cei foarte mici, hamsii fără vlagă trag spre gura rechinului flămând. În jur miroase a acid clorhidric și a catran topit.

- Povești de adormit copii... mă înfruntă Laila, în timp ce mă ajută să mă ridic, să mă rezem de marginea banchetei, peste care, întinde dantela ei superbă și neterminată. Mă prefac că o admir.

**PARTICIPANȚI ÎN
CONCURS**

Daniel LĂCĂȚUȘ
(Călan)

Niște besmetici

Niște besmetici
au ucis poezia,
au lăsat-o să zacă
auncată într-un șanț
la marginea orașului,
în lumina farurilor.

Se vede clar tăietura
dn jurul jugularei,
îmbrăcămintea
scăldată în sângele
prelins din rana amurgului...

Liniște sălbatică

S-au ofilit
Trandafirii japonezi.
În colțul gurii
Odihnește o stea
Cenușie și monotonă.
Liniștea sălbatică
Urlă în mine.

Nu-ți risipi visele

Se spune că timpul distruge
Tot ce avem mai prețios...
Captiv în îmbrățișare
îmi găsesc fericirea
amăgindu-mă
cu încremenirea vieții
din jurul nostru

Pe buzele de carmin răsar safire.

Nu pleca,
Tăcerea mai are ceva de spus...

Lavinia ALEXA
(București)

*

Am un limfom.
Unde ?
Pe aici, pe undeva.
Probabil e-n dreptul inimii
pentru că nu mai simt nimic.
Și sufletu' săracu e mai bolnav
decât corpul,
se umflă, se tot umflă
ca un balon
și când se va sparge
va curge puroi
în șiroaie,
ca lava.

*

Trebuie să mă uiți,
trebuie să stau aici...
dacă plec, trebuie să-mi amintesc
acest lucru
și nu mai vreau...
nu am puterea de a-ți arăta
moartea mea vie...
Abia am timp să scriu pe această
foaie blestemată
numele meu
și numele tău (mamă?)...
Sunt o fiică roșie. Sunt o fiică
roșie. Sunt o fiică roșie.

Mama mea e verde.
Mama mea e verde.
Mama mea e verde.
Sunt atât de bătrână
și corpul meu se strânge
în capul meu,
pământul tot se ascunde
în capul meu,
și încep să vorbesc fără noimă,
și vorbesc, și vorbesc,
și plec peste tot...
trebuie să stau aici...
cu tine...cu mine...

Ciupitu IULIAN
(București)

Evangelie I

Femeie
ca evanghelia trupului tău curat
ține legat în piele
fiul promis.

Sînt semne
se arată semnele vai
naște-l naște-l odată
dar de data asta
naște-l în rai.

Potop

A fost găsit la țărm,
pe plaja ca o pagină de ziar
deschisă la rubrica decese.
Era un înecat frumos,
așa cum sunt morții
pe timp de pace.
Avea gura ca un estuar odihnit
și nici un alt semn
de recunoaștere.
În rest, procurorul districtual,
spectatorii plictisiți
ca la o ceremonie mereu repetată.
Nu se anunța nimic tulburător,
doar medicul legist
presimțise ceva.
Când l-a deschis
lumea a fugit îngrozită
ca de potop.

Iona avea valurile înlăuntrul său.

Poetul pe masa de disecție

Are pieptul sfâșiat de zei
ca de hultani.

El moare o dată la câțiva ani
și atunci pielea cade de pe el
ca înțelesurile de pe un cuvânt,
dar nu se descompune,
el nu se descompune,
se dezvelește numai,
lasă la vedere o apă neîncepută
dar care se scurge invers, în sus,
în amonte din aval
și de aceea măruntaiele lui
lasă în aerul acestui poem
un parfum abisal!

Să nu cazi, cititorule,
nu te apleca în-afară,
ține-te de marginea poemului
care se scrie sub ochii tăi,
ține-te ca de ramele unui hublou,
ca de buza prăpastiei,
ca de capătul funiei,
ca de scara de incendiu,
să nu cazi în apa neîncepută
pentru că ai să te îneci
sau ai să mănânci
pești din ce în ce mai adânci.

Dragoș IOAN
(Satu Mare)

Potolirea

nu mă mai apasă decât roata
de moară
a ceea ce-mi spui despre potolire

se poate clădi o casă
pe o singură îndoială
știu
dar tu lângă cine vrei să plângi
și să-ți semeni răbdătoare
semințele spaimei

coboară uitarea cea nouă
peste toate silabele de zicere
a psalmului
îmi spui

de-am mai întârzia
anotimpul acesta

vremea în care n-am să mai pot
scrie

se înalță încet
încet

vorbele se hrănesc unele din altele
te poți sminti în mijlocul lor

îți meriți amintirile

ce-ți dau puterea și descurajarea
de-a număra fructele dulci
ale iluziei

spre frig ne-ndepărtăm
mi-ai spus că trebuie
să te ocrotesc
dar nu am înțeles
infernul e altceva
otrava sinceră
paharul se clatină glorios

a fost o dogoare
cum s-ar coace într-o clipă
un lan de grâu
singură te-ai învinovățit
crezând că atragi dezastrele

potolirea se va întâmpla într-o zi
în care puterea ta de a te lepăda
va fi întreagă dar
locuiești sub fruntea înțeleptului
și știi că nimic
nu poate fi dus până la capăt

cumplit meșteșug.

Planul

ne găsim într-un miez mohorât
de toamnă
de o parte întâmplările noastre
ce am făcut în ultimii cinci ani
de cealaltă cuvintele

timpul calcă îmi spui ca un soldat
învață
apucă-te să-ți îngrijești rănilor
zilele bune au plecat
trase la edec de zei mândri
istoria s-a scris
acum se retrage în pagini
de tratate

se aprind focuri în margine
mi-ai arătat râul ascuns
în apele căruia de mai multe ori
ne vom scălda
s-a destupat parcă o sticlă
cu vin bun în preajmă
m-ai învățat taina
și semnele unui nou alfabet

astăzi nu te mai pot apăra
îți dăruiesc sfârșitul întâmplării
în fericitele noastre colibe de
vorbe

Ana Maria GÂBU
(12 ani - Dorohoi)

Extemporal de vară

Scoateți o foaie albă de hârtie!
Astăzi dăm extemporal
Cu tema: „Cine știe
De unde vine vara
Și încotro se duce...”

Unii zic că vara e frumoasă,
Că poartă o rochie verde
Tivită cu puf alb de pădăie
Și că îi place să umble
Desculță prin vie.

Iar alții care-au uitat, probabil
Să mai fie copii,
Spun că ei sunt plictisiți deja
De această temă.

Oana Dugan

Autoarea fragmentului pe care îl publicăm este lector universitar la Universitatea Jiang Nan din China, expert internațional, corespondent cultural (Franța, Diaspora) și reprezentant cultural pentru România al Rencontres Europeennes – Europoesie.

Suntem onorați de prezența Domniei Sale în concurs și regretăm că nu putem publica acum textul integral, dar o vom face în antologia concursului.

Umbre Chinezești

Viața mea, în primele câteva luni de când sosisem, era destul de simplă. Mă trezeam dimineata și după obiceiul nicant, mă spălăm cu apă rece, apoi Zhang Yi Chi, una din slujnice, îmi aducea micul dejun, pe care mă învățasem a-l mânca cu bețișoarele. Părăseam apoi iatacul pe care mi-l stabilisem într-o încăpăre cu kan a pavilionului și în prima odaie mă întâlneam cu literatul, care în fiecare zi mă învăța un poem și un text sacru. La ora prânzișorului de pe la noi, Sun Yi, cea de a doua slujnică, îmi servea masa, după care toată suflarea se odihnea și eu făceam întocmai. După-amiaza venea portughezul și încercam să tălmăcim cuvânt cu cuvânt tot ce mă învățase cărturarul dimineata. Sporovăiam apoi în cea de a doua încăpăre a pavilionului, cea în care Tian Ru așezase două jilțuri, o masă, un paravan brodat cu bujori și crizanteme și în care de obicei Sun Yi ne servea ceaiul. Jilțurile și masa erau din lemn sculptat și încrustat cu sidef, iar spătarele aveau medalioane de alabastru. Serile, fie brodam, fie pictam, fie îmi coseam câte ceva, mai ales că auzisem că iarna era destul de frig în aceste încăperi ce aduceau mai mult cu o peșteră decât cu o casă.

Într-o zi Bai Zheng Chu veni la mine și, în cuvinte puține, încercă să mă facă să pricep că atât el cât și maestrul său aveau nevoie de ajutorul meu. Poarta Raiului veni a doua zi și-mi ceru să le povestesc ce era acela un labirint și dacă văzusem vreodată unul. Nu-mi ajungeau cuvintele, însă le-am promis că le voi desena mai multe și când iezuitul mă vizită, o trimesei pe Zhang Yi Chi să-l cheme pe Tian Ru. Cum crescusem în Fanarul Sтамbulului, știam că atunci când îți vine apa la moară, mai întâi o stăvilești, apoi o lași să curgă. I-am cerut așadar călugărului ca, în schimbul schițelor și informațiilor mele, să-mi taie din simbria ce i-o dădeam lună de lună și să-mi oprească doar banii de hrană. Nu m-am învoit ușor însă Tian Ru acceptă să-mi oprească plata cărturarului și hrana și locuința s-o plătească el. Eram mai mult ca sigură că mă urmărea și știa tot ce fac, dar în fond și la urma urmei nu făceam nimic care să se abată de la legile supraviețuirii. În zilele calde ale verii și chiar în cele blânde de toamnă, le luam pe cele două copile, de obicei după-amiezile și ne plimbam prin celelalte curți ale grădinii, plătându-ne la toate trei cum înotau rățoi-mandarin pe lac, printre frunzele late ale lotușilor. Îmi dădeam seama că pentru toți cei care veneau în Grădina Leului, devenisem o ciudățenie, ceva de pe alt tărâm, dar mai ales pentru toate acele femei care, din toată împărăția aleseseră să vină înaintea celui Bai Zheng Chu, făcătorul de minuni. Duceam dorul patriei și-ncepusem să tânjesc după o cană de lapte proaspăt, aburind, dar mai ales după colinele verzi și munții semeți, după aerul înmiresmat de cetinile de acasă.

Într-una din zile nu mică mi-a fost mirarea când am văzut că o suită de maeștri zugrăvi despărteau lacul de Pavilionul Trăirilor Poetice. În mai puțin de o lună, o punte în zigzag delimita o adunătură de pietre de centrul Grădinii Leului și despărtea această curte de splendoarea lacului. Pentru prima dată de când puseseam piciorul în această țară, Tian Ru m-a văzut făcându-mi cruce. Se uita mirat la mine și nu pricepea de ce, spre deosebire de iezeit, eu mă încruceam invers și i-am zis că așa era obiceiul în Bizanț. Însă de ce făcusem acel semn, nu i-am spus niciodată. Voiam să mă ferească Cel de Sus de judecata întortochiată a minții Orientalului! Tian Ru îmi spuse mândru că acea movilă de pietroaie, bolovani, stânci și roci de diferite mărimi nu era altceva decât labirintul pe care-l desenase eu și despre al cărui mister le vorbisem cu câteva luni în urmă. Numai că el, neavând suficient loc să-l construiască întocmai după modelul elin, se folosise doar de desenul schițat de mine și-l ridicase în spațiu, făcându-i suișuri și coborâșuri obligatorii, pe care dacă nu te încumetai să le urmezi, rămâneai pierdut în câte o grotă ori în vreun culoar, cu mult mai îngust decât scările interioare din zidurile cetăților noastre. Ba încă, mai

marele peste meșterii constructori îi ridicase și punți la capătul scărilor, pe care trebuia să pășești cu mare atenție, ca nu cumva piciorul să alunece și să cazi în gol.

- Unei doamne îi va veni foarte greu să intre neînsoțită în acest labirint, am remarcat eu. Cu atât mai mult cu cât aici, la voi, toate femeile au picioarele legate. Tian Ru, însă, își duse degetul în dreptul buzelor și-mi făcu semn să-l urmez:

- Cu mare grijă, îmi spuse, fiindcă „imperiu de piatră” încă nu era gata și pe alocuri mortarul era încă umed. Sun Yi refuză să ne urmeze, pretextând faptul că nu avea încălțări potrivite pentru pietrele lunecoase și stâncile colțuroase și se întoarse „acasă” s-o ajute pe surata ei la spălatul rufelor.

Pentru trupul zvelt al lui Tian Ru, culoarele labirintului erau ușor de străbătut. Pentru statura mea ceva mai înaltă și pentru straiete lungi, bizantine, urcușul și coborâșul nu erau deloc o plăcere. Însă, dacă și fi dat înapoi, m-aș fi încurcat în întortocherile de piatră și n-aș fi mai știut cum să ies la lumină. Pe una din scări, ceva mai lucioasă și cu lespezile rotunjite, mi-a alunecat piciorul, deși eram încălțată cu papuci chinezești, croiți după tălpile mele nedelicate de către Zhang Yi Chi. În frenezia urcușului, cu inima bătând să-mi rupă pieptul și să iasă afară, n-am simțit zvâcnirea de durere de la gleznă și l-am urmat curioasă, până ce am ajuns la prima grotă, atent boltită, cu pietre șlefuite și fără colțuri. Tian Ru s-a oprit mai mult pentru mine, auzindu-mi răsuflarea sacadată și observându-mi tâmpile zvâcnind. Ne-am așezat pe o lespede ovală, lunguiață, ce-și găsisese loc în mijlocul peșterii. Când palpițiile din piept mi-au încetat și inima și-a potolit bătăile, am început să le simt pe cele de la gleznă, și n-am mai putut pune piciorul în pământ. Am făcut o efortare, însă fără alt rezultat decât un șirag de lacrimi înnodându-mi-se în bărbie. Tian Ru a observat paloarea chipului meu și a intuit suferința.

- Totuși, ar fi bine să forțezi, altfel se umflă și mai mult și nu mai ieșim din labirint, îmi spuse foarte serios, pipăindu-mi vătămătura și apăsând deasupra gleznei, pe fluierul piciorului, în puncte numai de el știute.

Dacă până la grotă, tot labirintul mi se păruse frumos, plin de mister ce transforma hidoase „îngrămădire de bolovani”, într-o cutiuță a minunilor, cealaltă jumătate a drumului a fost mai mult decât un chin. Am străbătut-o urcând cu greu și coborând precum pruncii, aproape ajutându-mă de mâini, ca la ieșirea în cealaltă curte, bietul călugăr să fie nevoit a-mi oferi umărul lui drept cârjă, până ce am ajuns la liman. Toată durerea și neplăcerea cățărării șchiop și mai ales jena cumplită ce m-a învăluit când mulțimea de oameni adunați să ia ceaiul în Grădina Leului m-a văzut sprijinindu-mă de un om sfânt, nu a putut împiedica satisfacția că acea minune ridicată din piatră și mortar mi se datoră mie și Apusului în care crescusem. Dacă până atunci, nimeni în Suzhou nu privise cu ochi buni venirea și statornicirea mea pentru o vreme în acest loc, și deși nu vorbeam bine limba, intuiam și chiar înțelegeam bârfa de prin împrejurimi șușotită noaptea de cele două copile, când se strâneau la culcare, acum, după această întâmplare, toată suflarea avea să-l sfâșie pe Tian Ru iar viața mea avea să devină și mai grea.

Întinsă pe kan, îndurând dureri insuportabile ce-mi ardeau osul și-mi înmuiau inima, așteptam de acum resemnată venirea portughezului, ca să-i cer să-l aducă pe chirurgul lor de la Legație. Glezna mi se umflase și se înroșise și Sun Yi nu reușea să răcească suficient ștergarele pentru a opri focul din sânge ce se poticnea în acel punct. Tian Ru îl aduse pe doctorul pe care familia mandarinului Li îl recomandase și după ce acesta decretă că osul nu era vătămat, Poarta Raiului făcu o fiertură de ierburi tămăduitoare, care să facă sângele să umble slobod, apoi, îmi acoperi ochii ușor, cu mâna lui și ținându-mi piciorul cu putere, îi ceru doctorului să-l înțepe în câteva locuri, dar mai cu seamă pe acea parte, pe care femeile lor niciodată nu o arătau privirilor bărbatului, căci era mutilată în numele frumuseții.

Nu înțelegeam chiar bine ce vorbeau cei doi, când mă oblojeau, însă cred că discutau aprins despre unghiile mele vopsite cu lac de la Sтамbul, după moda femeilor mogulilor indieni. Chiar și așa umflată, laba piciorului meu era lungă, îngustă, cu degete trandafirii și unghii vopsite în roșu. Îmi dezgoliră și celălalt picior și scoaseră șoseata albă din olandă, așa, ca pentru a-l compara cu cel lovit, dar mi-am dat seama că o făcuseră anume pentru a vedea și celelalte unghii.

Când veni iezuitul, îl puse să mă întrebe de ce boală sufeream de aveam unghiile așa de roșii. M-a pufnit râsul, în ciuda durerilor insuportabile, și le-am povestit cu de-amănuntul cum se făcea că unghiile mele aveau acea culoare.

Nici nu-mi închipuiam ce modă adusesem și ce noutate a manierei artistice creasem! În lupta pentru supremația stilului și a frumosului, Grădina Leului câștigase întâietatea. Dar în acele dureri cumplite și nopți petrecute în chinul nesomnului, eu nu puteam nici măcar să bănuiesc acestea.

Participanți în concurs

Andreea Despina POPOVICI (Iași)

diapozitive

unde trăies eu viața se vede prin
gâturi lungi de sticlă verde și are
la capăt bucăți de refrene optimiste

aici vremea se schimbă cum vrea ea
ca să le facă în ciudă celor de la meteo
cerul e plin de scame și când încercăm
să-l curățăm zbiară ca la începutul lumii

la noi copacii sunt somnoroși ne dau
toamna toate frunzele și iarna ne intră
în casă cu tot cu urmele de pe zăpadă
avem și un fel de fericire leneșă care
nu ține niciodată cu noi o uităm prin
prin gări de câte ori avem multe bagaje

lumea noastră e cam absentă o vedem
numai dimineața când târâie pe podea
cearșafuri obosite și viața noastră e
cam fadă dar noi tot mușcăm din ea
și așteptăm să crească la loc

la noi nu mai e loc pentru cuvinte
dacă vrei să vorbești întoarce-te

Același eu

(de ce ai buzunarele cusute? uite așa e mami
îmi coase toate buzunarele să nu mai am
unde-mi pune țigările și ea să râdă de mine)

nu mai pot umbla așa cu sufletul în tălpi
de multe ori port tocuri îmi intră sufletul în
degete îmi cad unghiile și mi se exfoliază
sentimentele

parcă am două fețe suprapuse imperfect
primele pleoape scobesc din obrazul următor
și o gură flămândă moare în fiecare secundă
de mușcătura celelalte din resturi mă nasc
eu copil bătrân cu mâini livide
și sindrom down

colțurile gurii țipă de câte ori le ridic
de acolo urletul ăla surd de de câte ori
zâmbesc dac-aș avea și eu gropițe în obraji
mi s-ar aduna în ele toate
grijile și le-aș arde periodic în scrumieră

bătăile inimii se reflectă în paginile astea
și-n doi ochi bolnavi de cearcăne din naștere
cu care mă privesc în fiecare dimineață

Poem tăiat cu o linie

de ce ai luat culorile și le-ai ascuns în
uite așa din când în când le ascund sub pat
le dau drumul abia după ce încep să plângă

acum ne vedem rar cu purecii și fără sunet
ca-n filmele vechi nu-ți place când vin
la tine și te găsesc cu ochii îngropați în nisip
pe jumătate îmi trebuie o portavoce
să mă auzi de dincolo de tine nu-ți place
nici când în intercity te cuprind în brațe
cu vagon cu tot

îți place când vin spre tine cu mine de mână
și mergem să ne închidem între paranteze
să ne setăm pe reper până la pagina o sută

mi-ai desenat un labirint în talpă ce mă fac
dacă pleci? de ce mă-njuri? parcă ai niște

licurici pe umăr și-ți șoptesc ei ce să-mi spui

ad te

(vreau și eu flori de hârtie pe care
să le coloreze cineva și să mi le
pună în păr să mă simt ca Veronica)

noaptea trece la nivelul următor dar eu tot
aici rămân ascunsă în topul de hârtie de sub
masă turtită de toate cuvintele pe care încă
nu le-am scris care încă îmi zboară în piept
ca niște greieri bolnavi de reumatism

îmi adorm grijile la cald sub pătură
între două jucării mâine le trezesc
devreme și le pun la treabă în locul meu

strivesc între gene un poem cu îngeri
altădată ți-aș fi dat un mesaj acum mă joc
cu fermoarul să-l păcălesc pe copilașul
acela dolofan care-și tot face arcuri și-mi
fixează colțul stânga jos al cutiei toracice

în seara asta n-am chef de nici un vogue lila
nici de cafea aștept doar să-mi vină inspirația
să o pun sub pernă lângă poemele astea
mototolite recent și să te visez în versuri

încerc să-mi ard conturul cu chibrite ude
în pat picioarele confuze mi se topecsc încet
atente la blue october și la mine pe acropole

azi iașul se vede ca prin ochelari de eclipsă

vreau să te văd dincolo de balonul ăsta
portocaliu pe care scrie ceva cu v de care
îmi apropii buzele zdrobite de câte ori vreau
să-ți vorbesc un cordon ombilical subțire și
fierbinte îmi fură gâtul din eșarfă îți place?
acum atâră de tine ca ultimul spânzurat

mai nou stau cu mâinile la spate și cu spatele
la mine întoarsă înspre partea aceea de care
nu te-ai atins mi-e și frică de porumbeii ăștia
tupești din față de la unirea să nu-mi înfigă
ciocul în ceafă să nu mi te smulgă dintre
intersiții îmi vine
să-mi bag picioarele în ea de dragoste
idioată că nu vine niciodată de mână cu cine
trebuie că-mi întoarce pe dos toate celulele
că rămân strivită și cu nucleii în ploaie

(de ce nu vii să mă iei naibii de-aici?
și cere și tu o recompensă colosală să nu
trebuiească să mă mai întorc niciodată)

Daily planning sau a lăncezi

mi-am zis de dimineață că nu-mi fac
probleme azi nu mă interesează
nici cât de tare plouă nici criza dolarului
nici măcar fenomenul tunguska despre care
am citit tot ce-am prins săptămâna trecută

am o lună de când am împlinit
douăzeci de ani pe tocuri
și astăzi nici măcar tu nu mă interesezi

am observat că atunci când empatizez
prea mult cu cineva mă dor degetele
de parcă toată ființa mi-ar sta la capătul
a două mâini lipsite de delicatețe

astăzi nici delicatețea n-ar trebui să conteze
însă tu-mi vorbești ca unei amice
și golul nu-l umple vreun emoticon
sau poemele pe care
le citim în doi de la balcon

din toate astea rămânem cu o migrenă păcat
credeam că poemul seamănă cu o entorsă
îl scri acum te doare
peste o lună

Syntia ALBULESCU

Addenda la Castelul lui Kafka

Și pentru că se făcuse târziu,
timpul intra pe o ureche
și pe cealaltă ieșea...
oamenii se nășteau din argint viu,
exilau sufletul în câte o stea
moștenită din tată în fiu,
uitau fericirea la masa de seară,
la prânz o treceau la obiecte pierdute,
mai bătrâni c-o întrebare,
mai pustii cu o vară,
bolnavi de tăceri și de soare
de vino și du-te,
de dacă și vrut pe nevrute,
nu mai știau nici să se sărute
și visele se umpleau de praf în sertare...

Și pentru că se făcuse târziu
părinții plecau să moară departe...
dimineața irisul lor înflorește peste câmpuri
și mai găseai nopțile mamei
în începutul unui gest de-a se retrage-n fiu,
și mai treceau toți orbii lumii în convoi,
împleticindu-se-n marea beție
de a ajunge la castelul din mândra și amara-
mpărăție
ce-și mută-n fiecare zi câte puțin hotarul
departe, mai departe-n noi...

Frenezie

Caut pământ pe care să-ngenunchez...
să mă îngroape sub corăbii naufragiate
Lilith să nu-mi mai hoinărească
niciodată izvoare prin vene
și să nu mă mai sape hoți de cadavre...
caut candelă stinsă să mă vegheze pe ascuns
când alergată de psalmi
scuip funestu blesteme în hăuri.
caut apusuri veșnic cu trandafiri la gât
să nu mă mă îndrăgostesc niciodată,
dar să mă iubească nimfele apelor
în secret.

Spectatorii nu mai aplaudă

(fragment)

Rândurile cu roșii abia se mai ghi-ceau de atât umblat prin ele. Iarba începuse să crească, dar faptul nu mai deranja pe nimeni. Recolta era pe sfârșite, mai adunau ceva gogonele, făceau o dare de seamă, raportau finalul și gata cu '89. Cooperatorii erau răspândiți, paznicul era la furat de pește din balta ce începea dincolo de rândurile cu gogoșari. Într-un fel erau complici pentru că de câte ori venea în control aici mâncau împreună o ciorbă de pește fiert numai în zeamă de roșii. Se plictisea. Când era la cules de porumb mai dezghioca și el câte un știulete ca să dea un exemplu mobilizator, dar acum îi venea peste mână. Mai bine mă duc și eu la baltă să mănânc un pește fript cu șeful de fermă și-a zis și a și luat-o din loc. Nu a spus nimănui nimic pentru că nu dădea nimănui socoteală. Și șefii mari ajungeau rar aici. Era la granița județului și asfaltul se termina la intrarea în C.A.P.

Drumul era destul de lung. A luat-o încet pe cărare spre marginea bălții dinspre care venea un miros plăcut, specific, greu de explicat în cuvinte, dar de neconfundat. Miros de verdeață, de măr, de pește, mirosuri pe care le distingi doar dacă te oprești puțin din mers, salți nasul în vânt, închizi ochii și-ți pui mintea pe „analiză selectivă”. Era o zi frumoasă de toamnă. Soarele-i venea din față, dar nu-l deranja pentru că se uita mai mult spre dreapta, spre apă și spre stuful de pe margine din care, parcă, aștepta să-i sară ceva în cale. Vântul era slab, dar reușea să încrețească ușor oglinda bălții. Din loc în loc, sărea câte un pește după niscăi insecte pe care, de pe dig, el nu le vedea. Îi plăcea sunetul pe care îl făcea peștele când intra în apă. Era un sunet pe care-l obținea și el, când era copil și se juca pe malul râului ce despărțea în două islazul satului în care a copilărit. Pietrele le alegea cu atenție ca să fie cât mai rotunde, apoi le arunca cu o anume tehnică în sus și dacă mișcarea era făcută corect piatra intra în apă cu un plescăit scurt, cu un ton jos și el sărea în sus de bucurie că a reușit „să taie capul lui Mihai”. De unde venea expresia asta nu a aflat niciodată. În vreo două rânduri chiar s-a oprit să aștepte un pește ca să sară și să-și mângâie urechea cu plescăitul rețrăit și-n amintire. Rar se auzea câte un orăcăit de broască. Nu era ora lor acum, iar cele care scăpau câte un sunet - și-a zis - probabil „că vorbeau în somn”.

Furat de peisaj i-a venit în gând că

nu l-a strigat pe paznicul care era pe undeva prin stuf. Poate că el l-a zărit, dar a tăcut mărca să nu-și divulge locul secret, în care, de câțiva pari înfipti în mărul bălții își lega vârșă, „scula mea de milioane” cum îi spunea el.

Lumea-i spunea baltă, dar luciul apei avea câteva zeci de hectare și peștele era exploatat industrial cu o tehnologie bine pusă la punct și deși era a statului o duceau „bine” și oamenii din zonă. Mai ieșeau discuții, dar ce să faci când la piață nu găseai, iar când găseai era doar pește oceanic congelat sau sărat. Din loc în loc apa ajungea până la mal în locurile în care stuful nu creștea. În unul din aceste „golfulețe” s-a oprit, s-a descălțat și și-a muiat picioarele în undele cristaline. L-ar fi încântat un pic să se joace cu apa limpede, dar nu știa cine poate trece din întâmplare pe acolo și „nu cadra”.

Pe partea cealaltă a bălții erau două bărci cu patru muncitori. Doi trăgeau cu mișcări încete de vâsle, iar ceilalți doi aruncau cu lopețile în apă hrană pentru pești. Făceau o mișcare largă, în semicerc, lăsând o dâră ca un evantai pe luciul apei. Nu se auzea până la el zgomotul ca de răpăit de ploaie pe care-l intuia.

Înviorat, dar și flămând, a ajuns la fermă. Dinspre curte se auzeau voci și un acord de chitară. A împins poarta mică și a intrat uitându-se imediat în stânga spre clădirea unde avea biroul șeful de fermă. Locul era frumos amenajat. Aleea mergea un pic în pantă. Erau flori de o parte și de alta în rânduri terasate, mărginite de pietre de râu date cu var alb. În dreapta, pe ultima terasă, în spatele unui gard viu care îl oprea pe trecătorul din curtea fermei să vadă ceva, se afla o masă lungă de trei metri, vreo cinci bănci ca cele din parcuri și un grătar pentru friptură undeva mai în lateral.

Surpriza a fost foarte mare când, privindu-i pe cei din jurul mesei, l-a recunoscut pe marele poet, fost conducător de cenaclu. S-a apropiat cu mâna întinsă spre mâna șefului de fermă care s-a ridicat și i-a ieșit în întâmpinare.

- Să trăiți! Haideti că ați picat bine la masă. Dânsul e tovarășul Peceru instructor de zonă, l-a prezentat întorcându-se spre cei de la masă. Pe tovarășul procuror îl cunoașteți, pe poet nu mai e cazul, iar dânsii sunt o familie din București cu băiatul și fetița.

Le-a strâns mâinile pe rând, apoi s-a așezat la masă. A luat mai întâi un pește fript. Și-a turnat și mujdei, iar una din farfuriile cu mămăliguță i-a împins-o mai aproape procurorului. Ceilalți erau la al doilea pește și foamea nu li se mai vedea pe față. Se schimbau deja replici, iar băiatul de 13-14 ani terminase de acordat chitara. Sora lui, o blondă frumușică, puțin mai mare decât frate-su, a venit lângă el sfătuindu-se ce să cânte. Poetul domina toată scena. Stătea singur pe o bancă pentru că-i trebuia spațiu ca să dea din mâini, dar și pentru că se îngrășase mult. Lipsa activității publice sau poate stresul presiunilor la care se zvonea că e supus l-au făcut să arate așa. Căzuse în dizgrație și încerca să pară în priză. Își lăsase barbă.

- Măi copii ia ziceți voi...

Două ore au cântat în mini-cenaclu de pe marginea bălții. La un moment dat i-a spus poetului că a stat și șase ore în picioare ca să-l asculte în spectacol cu aceste cântece.

- Frumos, foarte frumos. Bravo! la felicitat cu vocea lui tunătoare.

Procurorul și șeful fermei s-au retras discret și nu au mai apărut „în spectacol”. În

Participanți în concurs

mici pauze fiecare mai întindea mâna după un copan, că erau și de astea pe lângă pește, gusta din paharul cu vin sau bere. Se făcuse târziu și a trebuit să plece. Avea de mers mult pe jos și mai apoi îl aștepta o mașină ca să-l ducă la Buzău. Le-a strâns mâna tuturor și a coborât cu pas întins printre rândurile cu flori. Pe dig, singur, a început să îngâne, din frânturi, melodii pe care le cântase mai înainte. Unul dintre ele nu-l mai auzise niciodată dar reținuse câteva versuri pe care le repeta acum, limpezit la cap, cu ceva strângere de inimă „*Și latră în piață un câine / Și vine mașina de pâine, / Hai, pregătiți-vă, / Hai, mulțumiți-vă, / Că vine mașina de pâine...*”.

Bravo, tovarășe instructor, roagă-te la Dumnezeu acum să nu vă fi ascultat cineva. Și brusc a realizat că, atunci când s-au făcut prezentările, singurul nume pronunțat a fost al lui.

A doua zi se făcea plata salariului. Sediul județenei de partid era mai animat ca de obicei. Din biroul în care a primit banii a ieșit pe hol unde deja, mai mulți colegi, așteptau să le vină rândul să intre în cămăruța ce adăpostea casa de bani. Pentru că aici nu deranjau nici un șef discutau cu voce tare despre contribuția „voluntară” pentru susținerea echipei de fotbal „Gloria”. A stat și el puțin, a strâns câteva mâini și s-a îndreptat spre ieșire. La mijlocul holului s-a întâlnit cu unul din foștii lui șefi de pe când lucra la primăria unei comune ca adjunct. Acesta lucra în partid din anul 1946 și între Peceru și bătrânul activist, care își făcea acum dosarul de pensionare, se închegase o simpatie reciprocă, pornită simplu, fără un motiv explicit, de la prima întâlnire.

- Să trăiți! Și i-a întins mâna.

- Unde ai fost tu ieri măi juncane? Și fără să-i mai strângă mâna l-a luat de reverele hainei și l-a împins ușor în peretele holului.

- La grădină la Ruptura.

- Ce-ai făcut acolo?

- Ce-am făcut! M-am învățat printre oameni.

- După aia?

În secunda următoare a realizat totul. Era să cadă din picioare. Bătrânul activist l-a luat de umeri și la zgâlțâit puternic.

- Stai liniștit că am rezolvat eu tot.

Cei aflați în ușa casieriei nu i-au luat în seamă așa că a continuat mai în șoaptă.

- Vin din birou de la primul secretar.

Avea pe masă o sesizare de la securitate. Te știe și el, dar m-a întrebat și pe mine ce fel de om ești pentru că, uite, te-ai dat la cântat cu cine nu trebuie. Acum stai liniștit că hârtia nu merge la dosar. A rupt-o. Juncane să nu mai faci prostii din astea că acum ai avut noroc că m-am nimerit eu acolo. Ai înțeles?

„Juncanul” nu mai avea glas.

- Bine! Du-te unde ai treabă că mai vorbim noi.

Și-au dat mâna și s-au despărțit.

Pur și simplu nu mai putea îngâna nimic. Se gândea cât de ușor putea pierde munca lui din ultimii ani pentru a se face remarcat în aparatul de partid. „Nu avea pe nimeni” și „nu dăduse nici măcar o bere” pentru a fi promovat. Bănuiala de ieri s-a adeverit. Nu era prima dată când era „pe aproape de...”, dar acum pericolul a fost foarte mare. „Cenaclu mi-a trebuit! Și ăștia de la securitate n-or fi având altă treabă?” Uite că aparent nu.

Paricipanți în concurs

Liviu-Daniel Ofileanu

(Hunedoara)

New Amsterdam

I.
astea să fie ultimele observații
în antarctica pieptului se rătăciră
pașii exploratorilor psihanalitici
dar Tu moarte suavă și gravă
treci ca un fum prin visul fiecăruia
ca un fluture de noapte deasupra brichetei
puține lucruri au oamenii în comun –
foamea înmulțirea puterea și credința
ca un apocrif torționar
evidența artei și a coșciugului
pe măsura înmulțirii punctelor comune
scade interesul reciproc
pupilele se dilată mâinile iau forma pumnului
limbajul trupului e singurul limbaj valabil
a fi moral e un soi de pudibonderie
dar nu trebuie să uităm pentru a mai fi oameni
bunătatea altora
excesul de autoritate al florii de cireș
joaca prinsului de cărăbuși cu sângele

II.
oho dar frumusețea nu poate opri gloanțele
e un substantiv rece ca piatra
cu demnitatea pierdută prin carceafuri
chestii generale
încolonați absurd într-un firesc nedecriptat
ne distrăm ființa prin conceptele lucii
sex protejat menaj a trois
eseuri grase despre menirea ierbii
dar faptele n-au nici o umportanță –
tatăl o fericește pe fiică / mama pe fiu
lăsaține-n pace! – o voce răgușită –
nu mai puneți semne la ușă!
alteritatea se vindecă în timp
schizofrenia lumii e pașnică prieteni
oricum taina despre scopul vieții e
în buzunarul din spate al blugilor

III.
pe cine mai înduioșează retorica
să creadă în puritatea poeziei
ca emisie a unui suflet candid
meine hertze și vârsta ei de aur fără vârstă?
dacă ai timp cinci minute
poți citi aceste rânduri ca pe o amintire
sau ca pe un poem prost scris de tagore
când era tânăr ca mine cu fața plină de coșuri
cu gâtul de girafă petrecut peste marginea
gardului ce o fi dincolo ce o fi
în cealaltă cameră?
iar suprafața lacului bolborosea
o poveste de dragoste
între un prinț cerșetor și frumoasa khali
de fapt un poem inexistent
fiindcă s-a pierdut în imaginație
un clovn frumos care se sinucide în camera lui
după ce o viață întreagă i-a făcut pe oameni
să râdă să cânte durerea lui e
o părere a tristeții de după viață
dar părerile nu contează
doar ceea ce rămâne în aer
peste balustrada vaporului

IV.
parcă eram tot altcineva
cu vegetația bărbiei în paragină
fiecare corecție pe un text însemna
ceva din viața mea
chiar cuvintele greșit ortografiate din graba
de a se spune lumii

bietele hăinuțe! acum au alte chipuri
unde o fi pacea lor nebună ochiul
șters de lacrimi?
era un vers anapoda pe undeva
un băiat iubea o fată dar fata nu
fiindcă nu-i găsea o rimă potrivită poemul
sări în aer a devenit un speech de rutină:
hai dragostea mea
avem și astăzi pustiul verde al viselor la cină
putem călători până în suedia cu televizorul:
jag är intresserad av romaner och poezi
noaptea însă e altceva
fiecare se duce în partea lui de taină
o viață cu alte coordonate cu alți oameni
de alte religii
fără suferința lor n-aș pricepe de ce
îți plac turbanele musulmanilor
ca niște fuzee purpurii arzând fără flacără
dar vom fugi într-o zi nu-i așa
Tu prin bucătărie
Eu prin amintirile tale
de fată cuminte la casa ei

XXV.

New Amsterdam
a fost denumire a new yorkului
e vorba desigur despre un nou spațiu
al poeziei unde Happyland e
între bibliotecă și cinematograf
un spațiu adiabatic despre care vorbim
în altă viață
redescoperit prin magia făcută de civilizație
în granitul sonor al viitorului cu care
ne mândrim Noi metaforele cu tinicheaua
în coadă pusele protesti și puerile
pe aici nu trec decât cuirasate și submarine
e o lege a contrastelor oralității
înteligentă și ascuțită ca un ac
în prima secțiune central park
avem zoologicul ființei
atelierul cu roboți inimoși superbă reeditare
a grădinilor semiramidei
sfidând învelișurile pielii epidermă dermă etc.
unde se sapă primul canal
pentru captarea precipitațiilor
numele și groapa spre care ne-atrage magnetul
albastru al cerului

XXXVII

și chiar literatura
în care ne-am pus nădejdea
pentru memoria semenilor noștri de mâine
nu poate reține chipul fericirii noastre chinuite
tremuratul coastelor tipărite cu ranga
visul drogatului găsit împușcat în garaj
dragostea interzisă
reptilismul ființei care o denaturează
nu poate reține nimic fiindcă nimicul
asemenea pământului
e o materie cu densitate amnezică
își amintește fragmente din lumile care
au fost multe verigi sunt dispărute
oase și pagini pline de nicotină
asemenea manuscriselor salvate din biserici
cu hârtia palidă și bătrână
hârtia care uită

Caliopi Dicu

(București)

Părăsind toate chemările

Mamă ai uitat rugăciunea
și îngerii au păcătuit pe câmp,
pe drumul unde n-are nume sfârșitul,
unde lebăda n-a îmbătrânit niciodată
în zbor.
Apleacă puțin adevărul spre noi
să vezi mamă
ochiul lumii cum se-nvârte pretutindeni.
Diferite sunt tăcerile copilăriei!
Iată punctul pe care se sprijină curcubeul!
Iată pomul cunoașterii are o rană apăsată
de clipe
pentru viitoarele semințe
din care să-mi zidești un teritoriu
de unde să mă întind
până la cel mai inexistent continent
părăsind toate chemările și dorurile
unei lumi
fericite cândva...

La răspântia nopții

Un cântec va muri mai târziu
pentru toți
căutând să spintece comorile vremii
în fiecare seară glăsuind:
- Deschideți, deschideți
sunt din povestea viforoasă a lumii
și-n frunze am inima roasă de molii.
Pe aici clipocește durerea în ani
și-amurgul mă desparte de umbră,
în vis nu încap salamandre
nici heruvimul prăbușit în sângele norilor.
De mâine se pietrifică timpul
iar urmașii lui vor ataca
la răspântia nopții
iubirea peticită
pe chipul unui mag.

Vânătorul de cuvinte

Vânătorul de cuvinte mă urmărește
Nu știu bine de când
în mijlocul zilei
Aruncă spre mine clipele și pleacă
De dragul artei care se-ntâmplă
Să fie vândută și atât.
Feriți care mai sunt pe aici
Cu pseudonimele lor spiralate
Amplasate frumos pentru a crea o lume
Cu forme diverse pe suprafețe fără pauze
Deschid pereții verbelor tale
Cu anonime semnate direct pe inimă.
Ridic ochii, degeaba,
La intrarea în curte îmi ceri
parola făgăduinței
Și eu nu-ți port încă numele...

MAVROȘIN

Serghei Alexeevici Mavroșin nu era un personaj prea iubit în urbea Pecerska. Funcționar mărunț de bancă, locuia cu chirie într-o cămăruță sărăcăcioasă de la marginea orașelului de provincie, semn că modestul său salariu nu-i permitea luxul de a avea o casă numai a lui. I se dusesse vestea că lua cu împrumut, fără să mai dea înapoi. Că deseori te pomeneai cu el la masa ta în vreo crâșmă, așezându-se tacticos sub pretextul că vrea să te întrebe ceva confidențial. Își holba preț de câteva clipe privirea în farfuria ta, încât până la urmă te milostiveai și îi comandai și lui ceva. Dar niciodată nu mânca ceea ce îi era oferit, acolo, la masă. Ruga ospătarul să pună milostenia într-un șervețel pentru mai târziu, acasă. Ori de câte ori se organizau baluri de caritate sau vreun Meccena al urbei își deschidea larg ușile stabilimentului său celor nevoiași, era și el prezent. Lumea îl privea cu compasiune uneori, când îl vedea cum înfunda pe furiș în buzunarele fără fund ale redingotei spălăcite bunătățile de pe mesele opulente.. Dar nimeni nu i-a atras vreodată atenția, căci era un om pe care nu te puteai supăra. Ochii lui albaștri, părul blond revărsat pe spatele-i ciolănos îi făcuseră pe mulți să se întrebe ce corabie de vikingi, alunecând pe marele lac ce se întindea de-a lungul urbei, se oprise și-l debarcase acolo pe Mavroșin cine știe la care ceas al istoriei.. Avea o voce blândă, ai fi zis că se ruga tot timpul de cel care-l asculta. Mișcări domoale, uneori stângace, mai ales în preajma femeilor, și întotdeauna o vorbă bună pentru fiecare. Era însă îndrăgostit. Iremediabil! De Sonia Feodorovna Tomkin, soția judecătorului public.. De o femeie la picioarele căreia stăteau jumătate din bărbații urbei, recunoscută pentru frumusețea sa angelică. Răscolise în Mavroșin firava sămânță de poet, acesta compunându-i fel de fel de poeme, citite doar în secret însă, bunului său prieten, Goleped Stepanovici, învățătorul urbei.. Și în noaptea aceea Mavroșin știa că va fi fericit. Fusesse invitat în casa lui Tomkin și bunăstarea de pe mesele acestuia îi dădeau convingerea că nu numai lui îi va fi bine, ci și motanului său, Cioșka, cel care-l aștepta cuminte pe pervazul micuței sale camere în fiecare seară.. Era un eveniment deosebit, nu atât prin faptul că se va putea întreține cu persoanele influente ale urbei, ci pentru că o va vedea de aproape, poate o va și atinge pe Sonia Feodorovna, îngerul vieții lui. Căutase pe la prietenii ceva haine de împrumut, care să-l scoată din mizeria și anonimatul pe care îmbrăcămintea lui spălăcită i le ofereau zi de zi. Găsise la Arkadie Petrov, conțopist ca și el la bancă, o redingotă mai acătării, căreia îi prinsese la rever un boboc de trandafir, smuls pe furiș din ghivecele frumos aranjate pe holul de la intrarea proprietarului său. De la Goloped Stepanovici împrumutase o pereche de pantaloni, cu o croială dreaptă și sobră, potrivită pentru evenimentul monden la care abia aștepta să ajungă. Mai luase de la un coleg de la bancă o căciulă din blană de iepure, care însă era cam mică și îi stătea caraghios pe creștet. Dar își spusese că o va scoate de pe cap la intrare și totul va fi bine. Înfundă în buzunarele largi ale redingotei două pungi mari pentru a lua în ele ceva de-ale gurii. Îmbracă mantaua-i ponosită, ce purta pe ea semnele unor vremi de mult apuse, singura care-l evidenția în sortimentul variat de haine pe care îl afixau zi de zi ceilalți colegi de breslă.

Când intră în casa judecătorului, ochii săi căutară să localizeze silueta ființei pe care o idolatriza, deși știa din prieteni că judecătorul este un om deosebit de gelos. Piotr Sergheievici Tomkin era cu mult mai în vârstă decât consoarta sa. Un bărbat dur, aspru cu cei din jur, de multe ori arogant cu toată lumea, convins că datorită funcției sale publice el împarte binele și răul, dreptatea și injustiția, adevărul și minciuna, după bunu-i plac. În schimb, Sonia Feodorovna era o femeie după care ai fi zis că se rotea și soarele, atât era de plăcută la vorbă și înfățișare. Ajunsesse la urechile ei printr-o prietenă nedespărțită, Mașa Iliuhin, faptul că umilul funcționar bancar, vikingul Mavroșin, o plăcea. Că îi compusese poeme sfâșietoare. Inima Soniei tresărea, ori de câte ori un bărbat îi făcea un compliment, sau o invita la dans, făcând-o să simtă că are pentru ce trăi. Mariajul ei cu Tomkin era un calvar nesfârșit de dimineța până seara din cauza geloziei sale feroce. Așa că orice petrecere dată în casa lor o scotea din amorțea perpetuă și o transforma într-o floare îmbietoare, parfumată de tainele trupului ei armonios de antic.. Nu-i dispăcea, ca de altfel nici unei alte femei,, faptul că era adorată pe ascuns de alți bărbați, ca de exemplu de tânărul ca marea, Mavroșin.

Mavroșin saluta cu respect fizionomiile ce se intersectau cu căutările lui, când deodată remarcă rochia de seară roz, atât de mult așteptată. Sonia Feodorovna se afla chiar în fața lui.

– Bună seara, Sonia Feodorovna! Îndrăzni el să deschidă conversația, în timp ce inima îi bătea ca orologiul vechi din piața mare a urbei. Sunt atât de fericit că m-ați invitat la o seară atât de agreabilă cu invitați atât de distinși...

– Serghei Alexeievici,, meritul nu este al meu... Tomkin... soțul meu este cel care își alege compania în astfel de seri. Bănuiesc că reprezentați ceva pentru el, din moment ce vă avem ca oaspete...

– Oh, distinsă doamnă, ce vorbe mari! Ce poate reprezenta un umil funcționar de bancă pentru unul din stâlpii societății din urbea noastră!

– Serghei Alexeevici, finanțele și justiția au stat de mii de ani mână în mână, nu? îi surâse ea cu subînțeles, s-au ajutat una pe alta, și-au cumpărat favorurile una alteia... ce Dumnezeu... toată lumea știe asta! Azi un umil funcționar, mâine un director de bancă cu drept de semnătură pentru un împrumut generos! Soțul meu nu își face niciodată prieteni doar de dragul socializării în sine! Interesul, interesul personal este cel care îi alege amicitiiile.. Uite-l că vine spre noi! Ori de câte ori mă vede că stau de vorbă cu un bărbat... chipeș... și singur ca dumneata, face ce face și îmi întrerupe conversația.

– Sonia Feodorovna, i se adresa Tomkin cu un ton care nu admitea nesupunere, ți-ai lăsat prietenile singure și te cauți prin tot salonul...!

– Mă întrețineam cu Serghei Alexeevici... bancherul acestei seri...

– Sonia Feodorovna, o întrerupse Mavroșin, vădit rușinat de importanța nemeritată pe care i-o acorda amfitrioana.

– Ladă, lasă, Serghei Alexeevici, nu se știe de unde sare iepurele...! Apropo, Piotr Sergheievici... poate îl vei lua și pe tânărul nostru o dată la vânatoare...

– Aveți pușcă, domnul meu? îl privi de sus Tomkin, agasat de modul în care consoarta lui izbutea să-i vâre pe gât tot felul de indivizi fără nici un viitor pentru preocupările lui.

– Nu... nu am... dar pot să fac rost... îngâmă Mavroșin.

– Cine face rost, înseamnă că nu e vânător. domnul meu! Pușca trebuie să fie mai presus și decât nevasta alături de care te culci seară de seară! Trebuie să o îngrijești, să îi acorzi tot atâta atenție ca și unei femei, poate mai multă! Acela e adevăratul vânător! Auzi vorbă, am să fac rost...! râse grobian Tomkin.

Apoi pentru a nu-l face pe musafirul ale cărui haine vădeau cârpeala și improvizația cerută de canoanele unei asemenea petreceri să se simtă și mai prost, îi spuse pe un ton mai reținut.,

– Bine... fie... o să-ți trimit vorbă prin servitori, când vom face o nouă vânatoare... îți împrumut la nevoie și pușcă... Sonia, acum du-te, te așteaptă prietenile!

Mavroșin simțea că-l urăște ancestral pe acest om, nu atât pentru superioritatea și emfaza cu care-i vorbise, ci pentru că distrusese momentul de gingășie și magie, pe care o discuție cu Sonia Feodorovna îl degaja întotdeauna. Se amestecă printre oaspeți, căutând să umple cu bunătăți, pe cât îi permiteau privirile celor din jur, buzunarele largi ale redingotei. Restul serii fu o plictiseală de nesuportat pentru el care nu mai reuși să se apropie de femeia visurilor sale. Ajunse acasă puțin după miezul nopții. Motanul Cioșka îl aștepta cuminte pe pervaz, ca și cum l-ar fi asigurat că în lipsa lui nu s-a întâmplat nici un eveniment deosebit. Mavroșin nu se dezbracă de palton și își goli buzunarele de bunătăți pe măsuta ovală. Cioșka sări sprinten de pe pervaz. Mavroșin îl luă în brațe și-l mângâie, stârnind torsul molcom al animalului.

– Uite, uite ce de bunătăți ți-am adus, acum câteva zile o să fii și tu fericit...

Motanul se mângâie lingușitor de pieptul lui, ca și când ar fi vrut să spună că împarte cu bucurie totul cu stăpânul său, dar ghicindu-i parcă gândul ascuns și nerostit de animal docil, Mavroșin adăugă:

(continuare în pag. 19)

– Nici nu încape discuție! Totul... totul este numai pentru tine... Eu nu am nevoie de nimic... Nimic nu-mi trebuie... în afară de o privire și o șoaptă a femeii pe care o visez noapte de noapte! Cioșka, Cioșka, tu n-ai de unde să știi că îndrăgostiții lumii se hrănesc doar cu iluzii, speranțe, năluciri...! Atât le trebuie ca să trăiască! Doar atât

Într-o seară cenușie ca și sufletul lui Mavroșin, se auziră bății palide în ușa camerei sale. Deschise. În prag stătea Sonia Feedorovna în persoană. Îmbrăcată cu o hlamidă de nurcă, purtând pe cap un șal argintiu. Parcă era o întruchipare din basme coborâtă în umila cameră a lui Mavroșin căruia i se oprise respirația pentru câteva clipe.

– Sonia... Sonia Feedorovna.. dumneavoastră...?

– Da, Serghei Alexeevici, ce te miră? Eram în trecere și mi-am zis: ia, să vedem ce mai face tânărul acela deosebit...

Mavroșin se învârtea de colo-colo, neștiind ce să facă mai întâi. Să încerce să facă puțină ordine în harababura ce domnea peste tot. Sau să elibereze un scaun pentru ca oaspetele lui distins să se odihnească după ce urcase treptele înguste și atât de înclinate care duceau la mansarda sa. Să încerce să pună ceainicul pe foc pentru a-i oferi femeii visurilor sale un strop de căldură aromitoare după frigul de afară, ce-și lăsase stigmatul pe obraji ei trandafirii.

– Nu te formaliza, Serghei Alexeevici! Sunt atât de plictisită de ordinea și curățenia din casa mea, încât camera asta insolită pentru mine îmi dă senzația de inedit, romantism, sălbăticie... poezie... Cum vrei să-i zici. Într-un cuvânt, de aventură...

– Luați loc, vă rog! Un ceai?

– Nu, mersi, vin de la buna mea prietenă Mașa și am stat la taclale și bârfe toată după-amiaza. Nu cred că aș mai suporta un strop de ceai, indiferent cât de aromat ar fi el! M-am gândit mult la dumneata... chiar dacă asta îți poate părea ciudat! Dar m-am gândit! Chiar și Mașa mi-a spus că știe de sentimentele dumitale față de persoana mea! Nu îți pot spune cu mâna pe inimă că și eu nutresc aceleași gânduri pentru dumneata, dar știi la fel de bine ca mine că o prietenie troienește iarna și înmugurește primăvara. Știi mai bine ca mine asta, dumneata care compui și poezii...

– De unde... de unde știi? Întrebă pripit roșindu-se Mavroșin, convins că secretul său fusese deja aflat în toată urbea, din moment ce-l știa o femeie.

– Ei, am și eu prieteni ai prietenilor dumitale... Mașa Iluhin... Goloped Stepanovici... Hai, nu te rușina, nu ești nici primul, nici ultimul bărbat care mă dorește și care mi-au scris poezii! Vezi dumneata, dacă viața mea ar fi mai liberă, dacă nu ar trebui să îndur zi de zi bădărăniile lui Tomkin...

– Ce s-ar întâmpla atunci?

– Aș putea să mă gândesc mai serios la viitorul meu... la bărbatul visurilor mele... chiar la dumneata, de exemplu!

– La mine? se bâlbâi Mavroșin. făcându-se ca un adolescent prins copiind tocmai de profesoara după care oră de oră îi tânjea inima.

– La dumneata! De ce te miri? Rar mai întâlnești azi bărbați romantici, galanți, gata să apere onoarea unei femei! Și dumneata, pot băga mâna în foc, ești unul dintre ei...

– Până la moarte! Până la moarte, Sonia Feedorovna! spuse cu înflăcărare Mavroșin, căruia-i dispăruse unda de timiditate ce-l cuprinsese, când femeia visurilor sale îi trecuse pragul.

– Ai fi dumneata în stare să faci asta pentru mine? Până la moarte?

– Da. Știi bine că sunt gata a-ți depune viața mea la picioare! Din moment ce șuii și de poemele mele...

– Da! Într-adevăr, ele arată că iubești cu adevărat! Poate într-o bună zi voi avea nevoie de ajutorul dumitale și numai atunci mă voi convinge că ceea ce mi-ai spus acum nu sunt simple gesturi de conveniență!

Vizita Soniei Feedorovna îi schimbase definitiv viața lui Mavroșin. Era tot mai exaltat în tot ceea ce făcea. Aștepta cu nerăbdarea adolescentului să treacă nesuferitele și plecticoasele ore de la bancă pentru a putea trece prin fața conacului lui Tomkin, doar-doar o zări pe după perdelele de catifea chipul blând al celei căreia jurase sacrificiul total. Într-o dimineață de duminică blândă și sfioasă ca o fecioară ieșită prima dată la biserică, Mavroșin primi un răvaș de la Sonia: „Am nevoie de dumneata! Acum! Te aștept la conac!”

Într-o fugă nebună străbătu distanța dintre casa sa și conacul lui Tomkin. Sonia îl aștepta în holul principal, nerăbdătoare, foindu-se de colo-acolo, ca un animal sălbatic într-o cușcă.

– Serghei Alexeevici... viața mea este în mâinile dumitale...! Aseară am avut o ceartă aprinsă cu soțul meu, care mă acuză de infidelitate. Cineva m-a văzut urcând la dumneata și i-a spus! Știi cât de mică și meschină e lumea din urbea asta nenorocită! Parcă a turbat! A plecat la vânătoare și m-a amenințat că la întoarcere vom avea o discuție nu tocmai plăcută. Că va trebui să părăsesc această casă... să renunț la tot. Că mă dă afară ca pe o servitoare infidelă... În ceea ce te privește pe dumneata...

– A zis ceva și de mine?

– Da! Că el cunoaște calea prin care să te arunce în închisoare... să te facă de râs față de colegii dumitale și că atunci, când vei ieși de după gratii, vei fi un nimeni...! Trebuie să facem ceva... Acum, cât mai este timp! Te așteaptă afară un cal. Uite, ia și pușca asta! Vânătoarea nu a început, abia au plecat. Vezi, că el întotdeauna își alege locul de pândă în pâcul de mesteceni, lângă grota părăsită. Știi locul, nu?

– Da, îl știu, pe acolo îmi place să mă plimb printre mestecenii singuratici și să-mi imaginez că vă țin de braț și vă recit din gândurile mele. Mestecenii au fost dintotdeauna copacii care mi-au adus numai tristețe în suflet prin albul și maiestuositatea lor...

– Lasă acum romantismul! Nu e timp de asta! După ce vom scăpa de Tomkin, avem toată viața înainte. Deci, îl găsești la locul unde face pândă, te apropii fără să te simți, da? Ca să fim siguri că nu ne va mai amenința cu nimic, niciodată! Știi acum ce ai de făcut!

Mavroșin nu-i răspunse imediat. În capul lui se învâlmăseau atâtea gânduri. „Sonia... iubirea lui de o viață... Tomkin... amenințarea lui neagră de o libertate care l-ar fi înstrăinat definitiv de femeia vieții sale... pușca aceea care i se părea uriașă în mâinile lui nesigure, tremurânde... gândul că el, care nu era în stare să omoare o biată muscă, va trebui să îi coboare sub pământ sufletul lui Tomkin. Pentru totdeauna!”

Încălecăse și când ajunsese lângă geana pădurii priponise calul sub un mestecăn ce se înălța ca o lumânare sfântă spre țăriile cerului. Mângâie coaja copacului și îi mirosi esența tare ca pentru a lua curaj pentru clipa căreia trebuia să-i facă față. Se descălță, căci nu voia să lase urme. Zăpada rece îi înconjură tălpile ca o copcă lacomă. Ce conta că erau minus opt grade afară, ce conta că picioarele îi frigeau nefiresc pe pojghița înghețată de frunze și crengi agonizând! Sonia, ea era primul și ultimul lui gând. Pentru ea ar fi fost în stare să străbată pe jos Siberia toată ca un condamnat pe viață la iubire! Se strecurase abil printre mestecenii ce acum se contopiseră cu cei din sufletul său, acoperindu-i parcă urmele, și era sigur că aceștia îl vor ajuta să-i redea femeii dorite libertatea și odată cu ea iubirea lui. Îl văzu pe Tomkin stând pe poziție, încordat, în timp ce gonacii hăituiău tot mai aproape prada. Se opri lângă un trunchi alb, tânăr ca și el, și se gândi că toată viața fusese subjugat de gândul că, dacă i-ar fi fost dat să aleagă la naștere, ar fi vrut să fie un mestecăn tăcut și impunător. Urechea ageră a judecătorului sesizase apropierea cuiva și se întoarse fulgerător spre el.

– Dumneata...? Ce cauți dumneata aici...? Vrei să strici vânătoarea... ? Ți-am spus că te voi invita cândva, dar n-am crezut că vei avea tupeul să apari așa, în mijlocul vânătorii, demonstrând cât ești de neinițiat în această artă! Îți poruncesc să pleci din fața ochilor mei! Ehe, ia te uită, Serghei Alexeevici are și pușcă!

Dar în același timp fața lui Tomkin se albi, devenind apoi brutal de repede vineție și nu neapărat din cauza gerului de afară.

– Pușca... pușca pe care o ții în mână, de unde o ai? Pușca mea! Cum ți-ai permis să o folosești fără încuviințarea mea? Sonia... Sonia... Femeia asta mă scoate din minți! Judecătorul se ridicase de pe poziția de pândă, ignorând toate glasurile gonacilor ce se apropiau, timp

(continuare în pag. 20)

în care Mavroșin îi propti pușca în piept.

– Pușca mea... mai băigui Tomkin... pușca mea... Sonia... Deci dumneata și Sonia...?!

În acea clipă între judecătorul Tomkin și umilul funcționar public nu se mai aflau trepte sociale, ranguri, averi, ci doar o țeavă amenințătoare cu plumb pe ea. Tomkin simți pentru prima dată în viață că nu el va fi cel care va da verdictul final și că, uneori, vânătorul devine vânat. Concomitent cu gestul de amenințare al lui Mavroșin, pușca lui Tomkin se descărcă și ea, prăvălindu-și ecoul spart de coama tânără a mestece-nilor rotitori, contopindu-se cu celelalte împușcături ale celor ce se aflau în vale, semn că moartea își alesese ca ospăț nu numai trup de animal hăituit, ci și trup de om. Mavroșin începu să alerge, surescitat la gândul că el, conțopistul Băncii Guberniei, luase viața unui om.. Așa, simplu, ca și cum ți-ai încălzi un ceai după un drum lung și cotropit de gerul năprasnic. Nu înțelegea de ce auzise două împușcături și dacă cea a lui sau a lui Tomkin fusese aceea care avea să-i redea fericirea, dar asta nu-l mai interesa acum. Încălecă, nu înainte de a-și vârî picioarele ce deveniseră două cioturi rigide în cizmele răstălpite de atâta purtat.. Trecu pe lângă lac, unde aruncă pușca în stufărișul devenit un iglu fantastic sub înlănțuirea zăpezii din ajun. Intră în conacul lui Tomkin, potrivindu-și pașii la gândul că de mâine el ar putea fi stăpânul acestei case, că servitorii îl vor întâmpina cu temenele când se va întoarce de la vânătoare, în timp ce în salonul primitiv Sonia îl va aștepta cu samovarul sporovăind taine și povești demult uitate despre oameni și locuri din urbea lor. Stăpâna casei îi ieși precipitată și ea în cale.

– Ei, bine? Spune-mi! Spune-mi că ai reușit!

– Da, Sonia Feodorova, am reușit! Sunteți o femeie liberă! Liberă să uitați de viața și calvarul de până acum, liberă să iubiți pe cine vă îndeamnă inima....

– Acum, lasă-mă, te rog, ne vedem peste câteva săptămâni! Până atunci trebuie să-mi joc cât mai natural rolul de văduvă îndurerată.

Du-te! Și Dumnezeu să te ierte!

Trecuseră cele câteva săptămâni, timp în care Mavroșin se răsucise ca pe jeratic la gândul femeii singure din conacul pustiit de picior de stăpân. Socotise că au trecut zilele de doliu și lacrimi prefăcute și a venit la conac. Servitorii îi spuseră că stăpâna nu este acasă, dar, când ieșise în curtea pavată cu dale cafenii ca frunzele arțărilor ce o străjuiau, observă o ușoară mișcare în spatele perdelelor din salonul mare. Un gând rău îl furnică pe șira spinării. Se întoarse hotărât, înlătură ci o mișcare energetică cerbicia slujnicei și pătrunse vijelios în salonul mare. Sonia Feodorovna stătea în fața lui roșie la față de mânie pentru insolența de care el dăduse dovadă.

– Servitorii îmi spun că nu sunteți acasă...! În timp ce dumneavoastră iscodiți pe la ferestre să vedeți dacă Mavroșin a plecat sau nu. Nu vă înțeleg! Mi-ați spus să revin peste câteva săptămâni. Am îndurat dorul și distanța ce ne despărțea și mi-am zis că totul s-a terminat. Putem de acum să fim împreună...

– Să fim împreună? Dar bine, domnul meu, ți-am promis eu vreodată acest lucru?

– Nu, dar mi-ați dat de înțeles, că după ce veți fi liberă...

– Asta a fost numai în imaginea dumitale bolnăvicioasă... Eu m-am plâns doar că îndur un calvar de nesuportat, am vrut să văd dacă găsesc în dumneata un prieten care să mă ajute să tai răul de la rădăcină. Dacă m-ai ajutat, ai făcut-o ca un prieten adevărat! Dar de aici și până la declarațiile astea pătimase... Hai, fii serios, ești un om matur și orice om matur și cu simțul realității și-ar da seama că între noi doi nu va putea fi niciodată nimic! Când ți-am spus că, dacă voi fi liberă, mă voi putea gândi la dumneata, mă refeream la ipostaza de prieten, nu la altceva!

– Dar bine... atunci cum rămâne cu iubirea ce troienește iarna și înmugurește primăvara?

– O simplă figură de stil, Serghei Alexeevici! Parcă dumneata nu știi că tot ceea ce troienește iarna se și topește primăvara! Ne despart lucruri ireconciliabile...

– Și eu am inimă... spuse Mavroșin cu glas tânguit... Sunt om ca și dumneata...

– Nu la asta m-am referit, ci la deosebirile sociale, la cultură, la... tot!

– Și atunci, eu am făcut ceea ce am făcut...?

– Din pură prietenie, Serghei Alexeevici... din pură prietenie! Și pentru asta o să-ți rămân datoare toată viața! Oricând vei putea veni la serile organizate în casa mea... oricând! Acum te rog să pleci, am o migrenă îngrozitoare!

Mavroșin, care-și vedea spulberate toate visele, înaintă spre ea timid, ca și când ar fi vrut s-o implore în genunchi să-i primească sentimentele. Speriată, Sonia Feodorovna, crezând că acesta vrea să facă un gest necugetat, scoase un țipăt subțire. Din camera alăturată apăru locotenentul Vasili Molitvenov cu o mină amenințătoare.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? i se adresă el, prinzând-o pe după umeri.

– Draga mea? bolborosi Mavroșin pe care tonul și atingerea locotenentului îl aruncaseră într-un abis necontrolabil. Draga mea!?

– Domnule, i se adresă Molitvenov, apucându-l de reverul redingotei, te rog să părăsești imediat această casă, dar nu înainte de a-i cere scuze distinsei Sonia Feodorovna pentru noia de care dai dovadă.

– Și, mă rog, în ce calitate îmi poruncești dumneata să părăsesc această casă?

– În calitate pe care mi-o conferă poziția socială și, mai ales, afinitățile electice, care mă leagă de distinsa doamnă aici de față.

– Afinități electice? izbucni Mavroșin într-un râs aproape nervos, în timp ce o tuse puternică îi zgâlțâia coșul pieptului. Auzi, afinități...

Nu mai apucă să termine fraza începută, când se simți luat pe sus de forța sănătoasă a omului în uniformă și azvârlit pe treptele de la intrare. Căzu cu fața în zăpada afânată. Chipul ei rece i se întipări pe obraji lui flasci, cuprinși de dogoarea temperaturii care îl năpădisese de câteva săptămâni ca urmare a mersului desculț prin pădure. Începu să delireze ușor. „Sonia... Sonia Feodorovna... îngerul meu... nu poate fi adevărat... nimic nu este adevărat! Visez... trebuie să visez, așa ceva nu ar trebui să se întâmple! Este nedrept!”

Realizase prea târziu că în spatele său se jucase o farsă, al cărui erou, totodată comic și tragic fusese el, Serghei Alexeevici Mavroșin! Pentru Sonia Feodorovna el nu fusese o ființă de carne și sânge, cu sentimente și vise, cu un suflet viu. Ci doar un simplu mijloc de a-și atinge o dorință demult mocnită în mintea-i diabolic de frumoasă.: aceea de a se descotorosi de Tromkin. Mavroșin fusese un simplu pumnal, câteva grame de otravă neiertătoare, plumbul ce pornise de pe gurile negre ale puștii pe care cu atâta candoare și atâtea speranțe pentru el o luase din mâinile femeii iubite în dimineața aceea de duminică. Abia acum Mavroșin înțelese că viața este uneori nedreaptă. Dar doar cu cei umili și slabi. Întotdeauna, ea își va întoarce mereu talerul fericirii numai spre cei care au cu ce să o plătească. Nu și spre sărântoci, visători ca el...

În seara aceleiași zile, Goloped Stepanovici fu vizitat de Mavroșin. Acesta arăta ca după multe nopți nedormite. Cu o tristețe iremediabilă în privirea lui de mare stinsă sub un asfințit tragic. Avea în brațe motanul lui, singura mângâiere în viață. Se așezase neputincios pe un scăunel lângă soba dogorind și abia îngăimă câteva cuvinte.

– Goloped Stepanovici... eu voi pleca... voi pleca departe de aici... Oriunde este nevoie de un funcționar cinstit și muncitor ca mine...

– Sonia... Sonia Feodorovna... întuise bunul lui prieten. Din pricina ei pleci, nu?

– Nu din pricina ei, din pricina neputinței mele de a vedea realitatea cu ochii cu care o percep toți cei din jurul meu. A trebuit să treacă sute de ani ca în biata Rusie să mai apară un alt Quijote și, din păcate, acela am fost tocmai eu. Năluciri, Goloped, toată viața noastră este compusă din năluciri...! Niciodată nu vom ști dacă ceea ce ni s-a întâmplat a fost real sau un vis nesfârșit! Uite, știți că nu am altă avere decât inima asta nefericită și alte câteva lucruri umile. Biblia... biblia asta să i-o dai părintelui paroh cu cuvânt de mulțumire de la mine. A fost întotdeauna blând, lesne iertător și drept în sfaturile pe care mi le-a dat la Sfânta Spovedanie, dar, pe care, iată, nu m-am învrednicit să le urmez! Fularul acesta și căciula de lână... să meargă la azilul de bătrâni. Să-l cauți pe Fiodor Liubkin. e un bătrân sărman, singur pe lume, cu care m-am împrietenit în parcul central. Stătea acolo pe un frig amarnic și cerșea. Să-i spui să-și încălzească oasele bătrâne cu ele în amintirea mea. Mai am două semne de carte lucrate din piele cu fir de mătase...

(continuare în pag. 21)

– Două semne de carte? Și cărțile pe care ele s-au odihnit...?

– Știi că am fost tare strâmtorat în ultimul timp... le-am amanetat... și n-am mai avut cum să le recuperez...! Regret nespus, căci erau parte din sufletul meu... Cehov... dar așa este viața... nedreaptă cu cei umili... O ultimă rugămintă... Cioșka, motanul meu... vreau să ți-l las în grijă. Nu e pretențios la mâncare. Vrea doar puțină afecțiune și dumneata, Goloped Stepanovici, ești un om cu suflet mare... nici nu-mi va simți lipsa. Așa prietene, așa să faci și poate într-o bună zi ne vom reîntâlni. Plec, plec, căci am inima copleșită de gânduri și mă apasă o taină mare și grea, pe care dacă aș putea să ți-o dezvălui, poate că m-aș mai liniști.

– Serghei Alexeevici... lasă... lasă... nu vreau să știu nici o taină! Ori de câte ori oamenii își îngroapă sufletul sub pecetea unor taine mari și înfricoșătoare, totul devine pentru ei amenințare și chin. Nu vreau să știu nimic! Fiecare avem ascunsă în noi o asemenea taină, poate. Să o lăsăm acolo, să o știe numai Bunul Dumnezeu și sufletul nostru osândit.

Mavroșin părăsise în lacrimi camera în care bunul său prieten Goloped își ducea existența la fel de anostă, cum fusese și a lui. Se îndreptă spre lacul ce-și odihnea oasele bătrâne de valuri, așteptând mângâierea unei noi primăveri.. Își făcu o cruce mare, șoptind un „Doamne miluiește!” frânt, și intră în apele reci cuprinse de strânsoarea aprigă a iernii ce nu se domolise, deși se apropia Paștele. I se păru că pe ridurile mari ale valurilor se aleargă un râs zglobiu și inima lui tresări, căci era glasul Soniei Feodorovna, care îl chema parcă să înainteze și mai mult spre adâncul răpitor. Ochii ei mari de un contur nedefinit părea că înfloresc din crusta de ape și îl ademenesc și mai mult spre gestul final. Întotdeauna, Mavroșin crezuse că această clipă a morții va fi una terifiantă. Acum se gândea că, dacă lumea lăsată de el în urmă ar știi că moartea e o fată cu râs zglobiu și ochi de peruzea, nimănui nu i-ar mai fi frică de clipa asta tainică.. Apa îi ajunsese până la gât, parcă inima i se încolăcise în jurul ultimului gând din cauza frigului ce îl cuprinsese și i se părea că în zare corăbii mari cu vâslași blonzi și uriași, ca el, îi fac semne prietenești. Erau poate corăbiile vikingilor care-l abandonaseră demult aici, pe țărmul acestui lac, pentru ca el să poată cunoaște iubirea și suferința pentru Sonia Feodorovna? Nu știa ce răspuns să găsească în clipa aceea înșelătoare. Răsărise luceafărul de seară și el ar fi putut, dacă ar fi vrut, să întindă mâna și să ceartă ajutor acelei stele la lumina căreia visase cu ochii deschiși în atâtea seri. Dar știa că în scurt timp va fi mai aproape de ea decât oricare semen al său. O va cuprinde cu palmele-i înghețate, așa cum visase nopți de-a rândul, acolo, la fereastra orfană a camerei sale. Era un pic trist. I-ar fi plăcut ca pe ultimul său drum să audă plânsul înăbușit al Soniei Feodorovna, bocetul bătrânelor plătite pentru această ocazie, unică în viață. Dar știa că nimeni nu va vărsa nici măcar o lacrimă pentru el. De aceea moartea asta a lui de acum, anonimă, ca și viața pe care o petrecuse, i se părea mai tragică.

Mihaela Burlacu (Constanța)

Cea mai fericită femeie din lume

Ploaie torențială, de sfârșit de august și de lume... Vântul rece spulbera primele frunze, prevestind zborurile mortale ale toamnei. Dar... de ce ar fi tristă? Făcuse curățenie generală și aruncase la gunoi tot ce ținea de conviețuirea de până atunci, toate nimicurile sclipitoare, toată șiretenia bucuriei, toate măștile. Toate? Se surprindea căutându-i chipul în privirile unor trecători străini și indiferenți sau numărând invers, ca la o lansare cosmică, amintirile pierdute printre nori.

Când deschidea ochii se prefăcea că se bucură de liniște, dar întinzând mâna spre pustiul de lângă ea o apuca greața și îi venea să urle că, uneri, minciuna e mai suportabilă decât adevărul. Apoi își trăgeam pătura peste cap, încercând să se ascundă de propria-i durere, însă povara zilei târa după ea, deja, cochilia de melc a singurătății. Sunt lucruri de care nici înăuntrul cerului nu te poți ascunde. „Așa că, - își spunea – hai, copăcel, fato... Iar o să întârzii și urlă căpcăunul ăla de director la tine că d’aia nu merge firma cum trebuie, din cauza bolii ăsteia incurabile, dar din care n-a murit nimeni, pe care el o numește amoc. Sări repede în pantofi și tai-o, că poți să-ți plângi de milă și pe stradă, printre niște unii și alți la fel de năuci ca tine, grăbiți să ajungă acolo unde nu ajunge nimeni...

Uff..., mamă, de ce mai mai făcut și călătoare cu autobuzul ăsta nenorocit, care trebuia casat din vremea lui Ștefan cel Mare, care cred că semăna cu Ștefan al meu –, „înmormântat” acum – și el – în cine știe ce pat cu cearșafuriu ninse de iluzii, din lumea asta mare”.

- Unde te bagi, dom’le. Nu vezi că...

- Lasă, duduie, nu te șifona mai mult decât îți permitre mediul ambiant! Dacă nu-ți place transportul în comun, cumpără-ți mașină...

În sfârșit, uite și poarta, și ușa biroului și privirea încruntată a directorului, care, după ce se uită la ceas, nu-și mai strică și vocea; urlă numai din priviri.

Povestea ei cu Ștefan a început banal și o „fărămița” cu nasul în hârti, prefăcându-se preocupată de prosperitatea cifrelor trecute în bilanț sub linia roșie. Băiatul ăla, ca bradul, din Moldova, venise să se transforme în catarg la țărmul mării, fiind găzduit la vecinul de care o despărțeau un metru de gard viu și câțiva kilometri de bârfe și insinuări. Stând la soare, eaa și Ștefan, fiecare în curtea lui, se spionau, zâmbind a ploaie când privirile li se întâlneau. Inevitabilul (de altminteri ușor de evitat, dacă ar fi avut asta în intenție) s-a produs într-o zi când au ieșit în același moment, să se îndrepte spre plajă.

Au urmat vorbele de conveniență („Ce mai fac norii?”, „De unde ați cumpărat bluza asta superbă?” – că de săni nu putea întreba direct; „Îmi plac singurătățile în doi...” etc. etc... Frunză tăiată la câini din copacii limajului de lemn.

După aceea totul a fost minunat, era convinsă că a întâlnit marea dragoste, uitându-le pe celelalte, la fel de mari și eşuate în nisipul așteptării.

Pe urmă el s-a mutat la ea, și-a găsit un loc de muncă la un super-market și fericirea idilică a devenit travaliu, oale și ulcele, mâncăruri cu sos de limbă și alte ingrediente ce fac din viața în comun un colț de rai transferat în iad.

Într-o zi, întorcându-se mai târziu de la birou, a găsit ușa vraiste, șifonierul gol și biletul „tragic” de adio: „O să sufăr enorm și o să-mi fie dor de tine. Dar vreau să mă realizez ca om, să am banii și situația mea socială și, de aceea, m-am hotărât să plec în străinătate...”

Pe dracu’ ghem. „Străinătatea era la câteva străzi mai încolo, la o fufă, care îi luase locul de cea mai fericită femeie din lume.

Geta Chiriac (Radasenii - Suceava)

Perfect imperfect

Uneori avea impresia că nu trăiește în aceasta lume, că este singura supraviețuitoare al unui țărm necunoscut.

Între ea și ceilalți existau atâtea diferențe. Era doar o ciudată. Dar poate ceilalți erau ciudați și ea normală.

Acum însă se simțea mai derutată ca oricând. Cu fiecare pas pe care îl făcea, cu fiecare treaptă pe care o cobora se apropia tot mai mult... Noaptea îi ținea companie. Nu credea că va fi atât de greu să se regăsească. Nu credea că va ajunge vreodată în această situație. Cum va putea să spună: „*Mă scuzați, sunt incapabilă de sentimente! Mi-am pierdut sufletul încercând să fiu cine nu sunt...*”

Nici ei nu îi venea să creadă, îi era încă greu să conștientizeze. Se făcea din ce în ce mai întuneric cu fiecare pas, cu fiecare secundă care trecea. Era doar o ființă incapabilă de sentimente! O actriță de mâna a doua. Mima rolul principal din propria ei dramă, fără să conștientizeze măcar că face figurație.

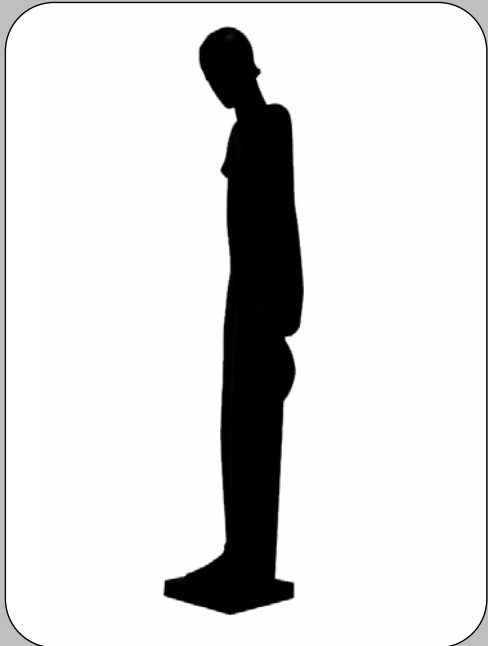
Părea perfectă, era un model pentru mulți dar o „naufragiată” pentru sine. De ce să fii cine vor alții? De ce să plătești un preț

atât de mare pentru un lucru atât de mic?

Din păcate, când a conștientizat acest lucru a fost prea târziu. Devenise o păpușă aparent perfectă, dintr-o serie ineputabilă a fabricanților de vieți din plastic.

Cobora în continuare! Vroia să simtă briza mării, ploaia, tăcerea, durerea chiar.

Nu simțea decât zădărnicia speranței. A ajuns la capatul scărilor. Acolo unde începea labirintul...

Absolvent al Facultății de Psihologie, Ștefan Alexandru Ciobanu este un „risipitor” liric, reușind să se „adune”, până acum, într-o singură carte („Aliona” – apărută la Editura „Amurg sentimental” în anul 2007. Ceea ce nu înseamnă că nu are o activitate scriitoricească bogată, lucru demonstrat de colaborarea la reviste (Convorbiri literare, România literară, Citadelă, Cetatea Culturală, Dunărea de jos, Litere, Oglinda literară, Fereastra, Poezia, Singur, Delirikon) și de numeroasele premii obținute la concursurile literare naționale: premiul I la secțiunea de poezie a Concursului de creație literară de la Oravița (2009), premiul II la secțiunea de poezie a Concursului Național de Creație Literară “Scriitorul și Patria” Cluj Napoca (2008), premiul I la secțiunea de poezie a Concursului Național de Creație Literară “Agatha Grigorescu Bacovia” Mizil (2008), premiul I la Concursul Național de Poezie Juventus Pitești (2008) etc.

Participanți în concurs

ADOLESCENȚA

pe atunci mă simțeam de
parcă m-ar fi furat turcii din sânul satului
eram speriat
orizontul mi se înfășura în jurul gâtului
ca un fular
ochii îmi creșteau cu zgomot mâinile se
depărtau de zona inimii
tălpile deveniseră urma uriașă plină cu apă
pe care o văzusem cândva în asfalt
și în care saream
dorind să stropesc cerul

cunoșteam oameni noi care nu mă cunoșteau
iubeam doar pentru că făcea parte din
creștere
mă loveam mereu cu creștetul capului de
soare

învățam de la lucrurile pe care nu le aveam
îmi puneam dorințe dezlegate la șiret
mă uitam la oameni aceștia ajungeau acasă
se culcau și mă visau pe mine încă
uitându-mă la ei

puneam inima la zid și marcam cu cretă
cât a mai crescut

când făceam dragoste
hainele mele pur și simplu zburau prin
cameră
în stoluri amestecându-se cu liniștea nopții

LET IT GROW

degetele mele ies din părul tău
fără aer ca dintr-un lan de porumb

îngerii au ajuns trei la o aripă

îmi place să te privesc
cum mă privești acum în noapte
stând ghemuită în fața mea
cu genunchii pe lângă urechi
ca niște cercei

CAȘICUMUL MEU

mi se mărea pieptul când te vedeam
de parcă cineva
și-ar fi deschis o umbrelă
între coastele mele

toate lucrurile erau simple
ca bună ziua dată de un copil

ne creșteau cireșe în pungă
atunci când treceam pe lângă piață
pe care le mâncam apoi pe bancă
împinși unul în altul

câteodată ne bucuram pur și simplu
odată cu sfinții din acatiste

urmăream tramvaiele
din intersecția mihai bravu
cum se plimbau de la un capăt la altul
ca bula de aer dintr-un poloboc
și priveam prin inimile trecătorilor

ca prin niște parbrize

ne sărutam pe marginea străzii
de parcă am fi stat pe marginea lumii
undeva departe
în regiunea stelelor fixe...

RĂZBOIUL EI CU EA

a lipit cu lacrimile ei pe o planșă mare
multe confetti

oamenii veneau ca atrași de magnet se uitau
și intrau în tablou repede prea repede
spre supărarea publicului care se manifesta
sonor în fundal
mai apuca doar să îi sărute pe tălpi
ca să nu le mai înflorească riduri

din rama tabloului au ieșit păsări
ca furnicile după ploaie
atunci a zâmbit a simțit
pentru prima oară în viață
că în piept îi bate o inimă
în care este o altă inimă
care ascunde o altă inimă
zâmbetul ei uni soarele cu luna
și se putea uita la nori ca într-o fântână

îngerii plămânilor ei
ai rinichilor ai pielii ai degetelor ai sânilor
ai gemetelor și tot așa
aruncau de plictiseală
pietricele în mare sperând
să ridice nivelul apei
și să înece pe toată lumea

IARNA VERDE DE ACASĂ

între oameni se făcuse o distanță cât o prăjină
sau un atlet se pregătea să sară la înălțime

la marginea felinarelor se vindeau degete
desigur este mult mai plăcut
să îți degere unghiile altuia

era frig din blocuri ieșea un miros
de oameni sub plapumă

copacii înghețați
păreau niște pescari la copcă
și iarba parcă era făcută
din ace de brad

când soarele mi-a ieșit prin călcâie
am țipat fără să dăărăm nimic

țipătul avea pentru mine răcoarea spirtului

pe străzi se plimba o liniște
cu solzi mari

SĂ NU UIȚI

iubita probabil că are un lapsus
cu privire la numele meu

m-am oprit o secundă din perforat actele
mi-am agățat privirea
într-un cui imaginar din aer
și am rămas așa

dacă mă prindea momentul ăsta
când eram la aragaz
ar fi sărit blocul în aer
de dragul ei

CONVOI DE TĂCERE

lătratul câinilor era un lasou
ținea luna priponită de tâmplele oamenilor

el stătea

ceilalți ziceau în gând
că stă într-o rână necuviincios

cuvintele lui se dădeau într-un balansoar
și chipul îi era plin de riduri
adevărate dune de tăcere

eu îmi iubeam iubita
care se ascunde noaptea prin cearșaf
cum se ascunde apa sub solzii de pește

el stătea

ceilalți nu știu ce mai ziceau
în gândul ăsta al meu

praful de pe drum se tot ridica spre cer
curând se va forma o nouă lună

CE MERGE SUB LINIA DE TREN

mă enervează ființele acelea care
vin noaptea prin librării
(parcă libărci se numesc)
și
schimbă cărțile din rafturi
astfel în locul unde obișnuiam să găsesc
literatură să zicem găsesc cărți de bucate

și aseară m-am trezit de mai multe ori
și te-am văzut dormind
mereu în altă poziție

am încercat amețit de somn cum eram
să caut sub pat ființele acelea
ridicând colțul cearceafului
încet ca pe o față de masă din biserică

dar cred că asta doar am visat

cum am visat odată
că făceam duș împreună
și brusc ne-am scurs cu tot cu apă
într-o lume în care
ne plimbam cu o plută

Participanți în concurs

Roxana Diana Baltaru

În C.V.-ul trimis juriului, tânăra poetă din Suceava notează, printre altele: "Scriu: poezie, proză, articol. Nu am debutat încă în volum, însă o parte din poeziile mele au fost publicate în revista „Luceafărul” întrucât am participat la „Festivalul Internațional de Literatură „Tudor Arghezi”, ediția a XXIX-a, unde am obținut premiul Revistei menționate și a Societății culturale „Apoziția” (Germania).

Bica Raveca

Bica Raveca avea oasele slabe și era tăcută ca o creangă de măceșe căreia respirația îi fură din amintiri cu un fel de părere de rău

Își împletea părul în doua cozi lungi și subțiri atunci o surprindeam cântând pe colțul cuptorului de parcă o deprindere de pe vremea când în părul ei se ascundea spiritul horelor începea să-i ridiculizeze chipu-i istovit

deseori apăreau pete de galben pe acele şuvițe tulburător de rare și atunci spuneam că are să întinerească dar ea își îndesa cozile într-un batic negru cu flori mari și îmi zâmbea într-un fel alb

câteodată se așeza lângă nuc spunea că iar o apasă spatele i-au încărceiat picioarele îi răspundeam să aștepte să-mi termin cazemata de frunze ea aștepta încet apoi mergeam în casă - mă lăsa să-i masez coastele cu un lichid vechi în care erau petale de crin și bucăți de castane

Bica Raveca mi-a spus că îmi pot face radieră din castane

avea spatele fierbinte eram convinsă că acolo, dincolo de pielea ei subțire apune soarele și nu înțelegeam de ce înainte de a dormi ea scuipe lumina într-o cană de plastic verde, cana ei cu lumină pe care dimineața singură mergea și o planta nu am știut niciodată unde.

când plecam de acasă avea lacrimi de copil în ochii ei mari plângea încet-eu îi mângâiam mâna strânsă între ușile timpului, își îndesa părul alb înapoi în baticul mare mă săruta pe frunte și Doamne, ne ascundeam una față de alta prefăcându-ne că nu auzim vocea aceea sinistră din țărâna straturilor care...îi chema deja mâinile pe nume

în ziua în care am ieșit din salonul alb ea nu mai plângea deloc mă înfricoșa seninătatea din pleoapele-i adânci. toată lumină, nici urmă de carne pe chipul acela blând i-am zâmbit cu ochii larg deschiși deși cineva mă strângea cu putere de suflet ca de o haină

când am părăsit camera Dumnezeu nu era acolo așa că timpul a încuiat ușa cum a știut el mai bine.

Cristi Dumitrache

(Noua Zeelandă)

Un conac, în pajiștea cu mac

Răsărit și asfințit, te-mbiau spre melancolie. Conacul vechi și obosit, își trăia zilele și nopțile, mereu tăcut, întotdeauna singur. Căci ființele ce-l populau nu se gândeau la el niciodată. O singură furtună-l obosea și-l măcina într-atât, că dorul lui de viață pălea mereu.

Avea și el o favorită, straniu și ciudat, dar... da!, conacul rece iubea o ființă. Era afară, în grădină. Stătea rezemat de banca veche, învăluită-n șalul gros, respirând aerul curat din jur și atingând, din când în când, șevaletul din fața sa. O pictură mată își aștepta rândul să intre în lume, timidă, albastră și cochetă. Autoarea privea atentă-n jur, îngăduindu-și câteva clipe de extaz, mirată că vede chiar și o găză aterizată pe o floare.

Vântul ușor îi răsflora părul negru, înviorând-o. Își mută privirea spre macii din tablou, încercând să-i numere, dar se încurca de fiecare dată și, în cele din urmă, renunță. se gândea la continuarea peisajului, cu păsări mari și verzi deasupra lanului incendiat de griuri, c-un stâlp de telegraf și un contur uman neclar. Și poate și-un conac, în zare, după livada cu nuci.

Azi-noapte un călător trecând prin imaginea tabloului, mușca cu poftă dintr-un măr. Știa, în vis, că avea să-l placă și se mirase că n-apăruse mai devreme în viața ei. Zărise în ochii lui o văpaie, luminând picăturile reci ale ploii, ce cădea fără contenire. Simțea, până la durere, că n-ar mai putea trăi fără el, fără risipirile lui... În urmă-i șarpele unui fulger mușcă fără milă din acoperișul conacului și cerul se aprinse... Dar călătorul nici măcar nu întoarse privirea...

Norul cocoșat și bun

Chinuit de sete rătăci în lung și-n lat ca să-și răcorească sufletul. Nu găsise însă nici o picătură de apă, nicăieri.. Buzele-i erau strivite de nebunia uscăciunii, căzute-n părți, scofălcite și crăpate. Fizic se topise de mult, alergând după fetele Morgane, asudând, târându-și după el canistra goală și visele... Plescaia încet, căutând să nu-și înghită limba umflată.

Se așeză, preț de un minut, ca să-și tragă sufletul. Vedea fântâni, izvoare și fluvii învolburate. Apa era dulce, cu miros de piersici, sau poate de lămâie. Șocat și confuz porni din nou spre nu-se-știe-care-țintă.

Era târziu și nu credea c-o să mai iasă din beleaua asta. trist și fără speranță, amețit de pâlpăirile ultime ale vieții. respira greoi rugându-se ca totul să se sfârșească.

Și atunci se întâmplă minunea. Una ce apare o dată la o mie de ani.

În cerul verde apăru, mare și greoi, norul cocoșat și bun. Cerul se întunecă și primele picături ale ploii i se prelinseră, ca niște lacrimi, pe față. Iar el căzu pe spate, obosit și fericit, murind puțin...

Revista Fereastră

Publicație editată de: Asociația Culturală
"Agatha Grigorescu Bacovia" - MIZIL

Cod fiscal: 230324460;

Cod IBAN: RO60RZBR0000060010080523,

deschis la "Raiffeizen Bank" - filiala Mizil

Str. Agatha Grigorescu Bacovia", nr. 13A

Telefoane: 0244251144; 0722653808 -director; 0732731196,
0769210763 - redactor șef

E-mail: lucian_manailescu@yahoo.com

Redacția

Director: Emil Proșcan, redactor șef: Lucian Mănăilescu

Acest număr a fost ilustrat cu fotografiile Cristinei IRIAN

Autorii materialelor publicate răspund în mod direct
de conținutul acestora.

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază

Câteva gânduri

Criza de timp ne-a împiedicat să edităm acest număr al revistei „Fereastra”, dedicat integral Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, într-un număr suficient de pagini, care să cuprindă mai multe (toate ar fi fost imposibil) din materialele notate de juriu cu note peste 8.

Desigur ele vor fi incluse în antologia concursului, pentru întocmirea căreia îi rugăm pe autori să ne sprijine (în definitivarea grupajelor personale).

Sunt multe lucruri de spus despre concurs și o vom face în numărul viitor al revistei, considerând că cei 204 participanți, dar și organizatorii unor evenimente similare pot desprinde câteva concluzii utile.

Până atunci însă, trebuie să vă mulțumim dumneavoastră, tuturor – invitați de onoare, membri ai juriului, sponsori și concurenți, pentru ceea ce noi credem că a fost o reușită a Asociației Culturale “Agatha Grigorescu Bacovia”.

LM

Lucian MĂNĂILESCU

Cioburi TV

Merg și tot merg printre cioburile zilei, fiecare reflectând un alt posibil unghi de vedere, admir nonșalanța polițiștilor comunitari care calcă fără să le pese pe sticla pisată din ochii câinilor de aceeași rasă, salut statuia revoluției fără cap plasată în centrul Buzăului, mă înghesui printre privirile țuguiate ale țăranilor trucați din piață, cumpăr roșii turcești și un kil de pește oceanic (e la doi pași oceanul ăsta, îl aud în fiecare dimineață cum mi se zbate sub tâmplă) mă duc la ghișeu să cer adeverință pentru „Bună ziua!” parcă trebuia să o iau la stânga pe lângă vitrina cu postere intru pe fereastra deschisă a televizorului (ăia de acolo trăiesc pe planeta dezastrelor toți se agită toți își înoadă cravata la gât de parcă ar fi ștreangul spânzurătorii) plictisit apăs pe buton și se face întuneric... chiar dacă știu că lumina trebuie să o stingă ăla care pleacă ultimul!

Jumătate de om

Jumătate de om călare pe jumătate de iepure schiop se prefăcea bun și înțelegător și mai ales fericit... Numai noaptea, când încerca să adoarmă, jumătatea de nemurire călărește jumătatea de fugă ipocrită către celălalt tărâm.

I.S.S.N 1844 - 2749

Mihai Batog-Bujeniță

POLITICĂ PE ÎNȚELESUL TUTUROR

Domnul senator Bujorel Pompiliu Dulap este cam îngrijorat. În urmă cu ceva vreme, nu prea multă, se votase legea alegerilor uninominale, iar consilierii de imagine îl bătuseră la cap să mai iasă în teritoriu, însă el îi cam repezise atunci:

- Bă, io-s soldat credincios partidului și unde mă trimite el, acolo io-m' fac treaba! Numai că ieri fusese la partid și acesta i spu-sese cam încruntat:

- Băiii, Dulapule, păi, ție când ți-a mers bine, și hai, că ți-a mers mai mereu pe mâna noastră, nu prea te-ai gândit la partid. Iar acu vrei să fii băgat în colegiu! Hai, sic-tir, descurcă-te singur! Se retrăsese din birou mergând de-a îndăratelea și cu un surâs cleios întins pe față, bâiguind că: „Scuzați poate am deranjat acu' și nu era momentul', scuzați!”... Abia după ce închisese ușa biroului un gând i-a trecut prin cap dându-i frisoane: „Bă, să vezi, c-am încurcat-o!”

Apoi se duse în biroul său și căzu cu capul pe masă. Nu i se părea drept! Adică, cum?! Tocmai el, care, de când cu revoluția și-a ars carnetul de partid și, deși era profesor de marxism, a dat o lecție de demnitate tuturor, înscriindu-se curajos în noul partid de stânga, apoi în unul de centru stânga, apoi la centru dreapta și acum în unul de dreapta, că la el nu contează ideologiile ci binele popoului, acum, tocmai el să rămână fără colegiu!? Așa ceva este imposibil! Leul din el ieși la suprafață și începu să ragă...

Consilierii se adunară în jurul său și concepură imediat un plan de măsuri! Se va dovedi că el este capabil să obțină voturi în teritoriu, acolo unde este iubit, apreciat și înțeles! Adică, unde, îl întrebă, destul de uimit, pe consilierul-șef.

- Aăămmm, ăăă, păi, io cred că la școală, acolo unde aveți colegi... prieteni... dracu' știe... Da! Propun, pentru început, o vizită la această școală, apoi vom face un sondaj de opinie și vom calcula ce procente aveți pentru... Consilierul știa el ce știa, însă gândul că-l va mulge pe zgârcan de niște parale motiva suficient. Zis și făcut!

În săptămâna următoare niște pițifelderii locali din staff-ul de campanie al senatorului făcură, contra cost desigur, agitație în școala cu pricina că, iată, vine în vizită de lucru domnul senator, că el nu v-a uitat, că o fi el senator, dar a rămas cu sufletul la catedră, că și acum îi pare rău că nu mai predă, că vine cu planuri mari, șiii, mare atenție, cum îl primiți, că de asta depinde dacă veți avea fonduri la iarnă pentru încălzire și curent electric.

Prin urmare, în ziua cu pricina, elevii au fost scoși în curte cu stegulețe, cu balonașe, cu insigne și cu figuri sincer radioase pentru că după ce-l primeau cum se cuvine pe domnul senator, o tureau de la ore și se duceau la film sau la joacă pe maidanul din spatele școlii, deoarece profesorii nu puteau ține ore fiind ocupați cu această activitate de protocol zero. Spun protocol, deoarece senatorul făcuse rost, prin mijloace specifice, de la sponsori, de ceva apă minerală, niște fursecuri, și chiar de două platouri cu sandviciuri de la patronul unei firme de ca-

tering, pe care-l scăpase de la o încurcătură cu niște toxiiinfecții alimentare, la o cume-trie. Mai pusese de-un șpriț și profa de chimie care era directoare adjunctă și făcea parte din același partid cu senatorul. Bine, nu era chiar o chestiune dezinteresată, se și vedea inspectoare la județ și nu se făcea să nu se simtă. Una peste alta, festivitate în toată regula!

Mașina cu girofarurile în funcțiune și cu sirenele de rigoare la maximum intră în curte școlii însoțită de forțele locale ale poliției și ale reprezentanților din teritoriu ai partidului, elevii începură să strige tot felul de tâmpenii, însă foarte însuflețiți și veseli, profii îmbrăcați cu costum și cravată aplaudară și... din mașină ieși, măreț și plin de importanță, însuși domnul senator. Dădu mâna cu fiecare din profesori, o pupă pe directoarea adjunctă, și își șterse o lacrimă de emoție când alunecă pe treptele cam rupte ale scării de la intrare. Nimeni nu a observat asta, mai ales că elevii erau deja îmbulziți la ieșirea pe poartă, urlând de fericire.

Cum protocolul prevedea mai întâi o conferință într-una din clase și abia peste o oră întâlnirea amicală, senatorul rupse inima tuturor propunând cu acea sinceritate specifică politicianilor:

- Măi, fraților, oameni buni, nu pentru conferințe am venit eu aici la voi! Am venit să-mi mai trag sufletul, să mai fiu măcar pentru un ceas alături de cei mai dragi dintre colegii mei, să mai stăm puțin de vorbă, așa ca de la om la om, nu...

Tonul aplauzelor îl dădu tot doamna de chimie, deși după cum o privea directoarea, ai fi crezut că e un canibal înfometat care tocmai a întâlnit un misionar alb și durdu-liu. Ca să nu mai vorbim că toți au răsuflat ușurați că nu se răceau nici sarmalele aduse de o mamă a unei loaze ca să-l treacă proful de sport.

În sala de clasă amenajată cu masă pe mijloc scaune și câteva buchete de flori, profesorii se așezară cu speranța că vor mânca în liniște apoi se vor duce acasă bucuroși de economia făcută pe ziua respectivă. N-a fost să fie!

Senatorul rămase în picioare și începu să vorbească despre realizările guvernării din care făcuse parte patru ani, privind crâncen atunci când vreun mesean încerca să întindă mâna către platouri. După o oră se prăbuși pe scaun și începu să se șteargă de transpirație cu un prosop dat de unul dintre bodigarzi.

- Ei, mai are cineva vreo nelămurire? Spre surprinderea sa, domnul Dinu, de matematică, se ridică respectuos și rosti:

- Domnule senator, eu una, totuși, nu prea înțeleg!

- Hă, hă, hăăă, păi, zi băi, domnule, că de aia suntem noi aici, ca să te lămurim, execută senatorul încă o glumă, de serviciu, care stârni râsete de circumstanță.

- Dacă, așa cum ne-ați spus, timp de patru ani, economia a cunoscut cea mai mare creștere din istorie și dacă, în tot acest timp, salariul meu s-a mărit, cum se face că, dacă în urmă cu patru ani, din salariu îmi puteam cumpăra o sută de pâini, acum, cu toată mărirea, nu mai pot cumpăra decât opt zeci de aceeași calitate și greutate?

Senatorul se ridică, măreț, în picioare și-i spuse:

- Auzi, băi, nea, din cauza unor tâmpii ca tine nu se dezvoltă țara asta, că ești un bou și te bag în mă-ta!